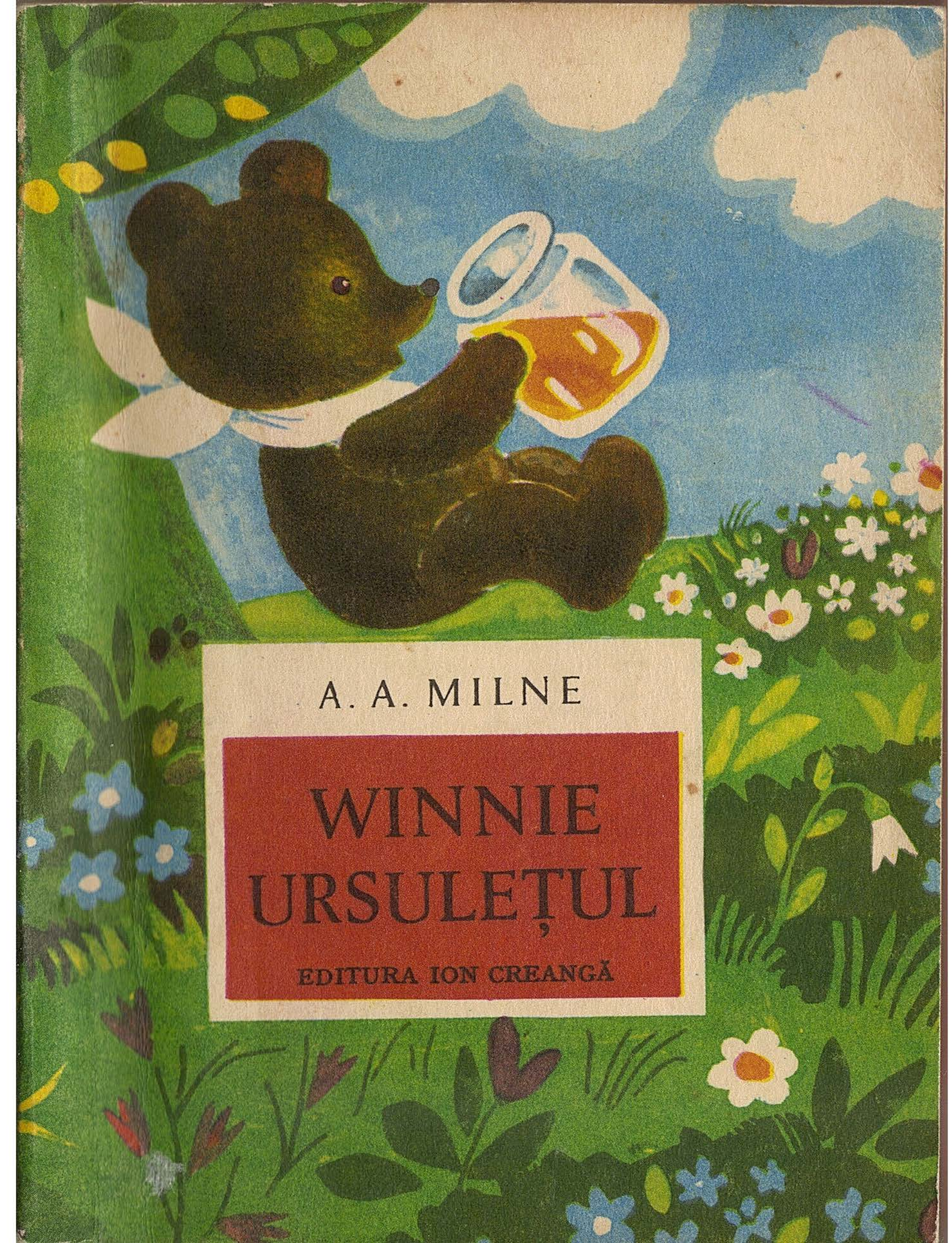
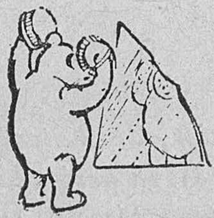

A. A. MILNE

WINNIE URSULEȚUL

EDITURA ION CREANGĂ

A. A. MILNE

WINNIE URSULEȚUL

În românește de
ZOE DUMITRESCU-BUȘULENGA

EDITURA ION CREANGĂ — BUCUREȘTI, 1973

ALAN ALEXANDER MILNE

Romancier, dramaturg și publicist englez, a trăit în perioada 1882—1956. A scris cîteva piese de succes, printre care Drumul spre Dover. *Opera sa mai cuprinde eseuri umoristice, nuvele polițiste, pamflete antirăzboinice, o autobiografie și cîteva scrieri pentru copii.*

Winnie Ursulețul, *una dintre cele mai izbutite cărți ale sale dedicate copiilor, a devenit o operă clasică a genului.*

PENTRU EA

MÎNĂ-N MÎNĂ VENIM,
CRISTOFOR ROBIN ȘI EU,
SĂ PUNEM ACEASTĂ CARTE ÎN POALA TA,
NU-I AȘA CĂ TE MIRĂ?
NU-I AȘA CĂ-ȚI PLACE?
NU-I AȘA CĂ-I TOCMAI CE-ȚI DOREAI?
FIINDCĂ-I A TA,
FIINDCĂ TE IUBIM.

PREFAȚĂ

Dacă ați mai citit cumva vreo carte despre Cristofor Robin, vă mai amintiți, poate, că el a primit odată în dar o lebădă (sau poate Cristofor Robin a fost dat în dar lebedei, nu mai știu bine), căreia obișnuia să-i spună Pooh. Asta s-a întîmplat mai demult, și cînd ne-am luat rămas bun de la lebădă, i-am păstrat numele, socotind că ea nu mai are ce face cu el. Astfel, Eduard Ursulețul, mărturisindu-i lui Cristofor Robin că i-ar plăcea un nume deosebit, numai și numai al lui, acesta i-a spus pe loc, cît ai clipi, Winnie Pooh[1]. Și așa i-a rămas numele. Acum c-am explicat cum stau lucrurile cu Pooh, le voi lămuri și pe celelalte.

Nu poți sta multă vreme la Londra fără să mergi la Grădina zoologică. Sînt oameni care iau Grădina zoologică de la început, adică de

[1] *Se citește Uini Pu.*

la „SPREINTRARE“, şi umblă cît pot de repede ca să treacă pe dinaintea fiecărei cuşti, pînă ajung la una numită „SPREIEŞIRE“. Dar oamenii cei mai simpatici se duc drept la animalul pe care-l iubesc mai mult şi se opresc acolo. De pildă, Cristofor Robin, cînd merge la Grădina zoologică, o porneşte glonţ spre Urşii Polari şi-i şopteşte ceva îngrijitorului — al treilea din stînga; îndată uşile sînt descuiate şi pornim prin coridoare întunecoase, şi urcăm scări abrupte, pînă ce, în cele din urmă, ajungem la o cuşcă anume. Cuşca-i deschisă şi din ea iese, tropăind, o blăniţă cafenie. Atunci Cristofor strigă fericit: „Ah, ursulache!“ şi se repede în braţele lui. Ei, aflaţi că numele ursului cu pricina este Winnie, ceea ce arată cît de bine se potriveşte urşilor acest nume. Să vezi însă caraghioslîc! Nu ne aducem aminte dacă Winnie se pune după Pooh sau Pooh după Winnie. Am ştiut cîndva, dar am uitat...

Atîta apucasem să scriu, cînd Guiţ, Purceluşul, se uită în sus, spre mine, şi mă întrebă cu glasul lui piţigăiat:

— Şi cu mine cum rămîne?

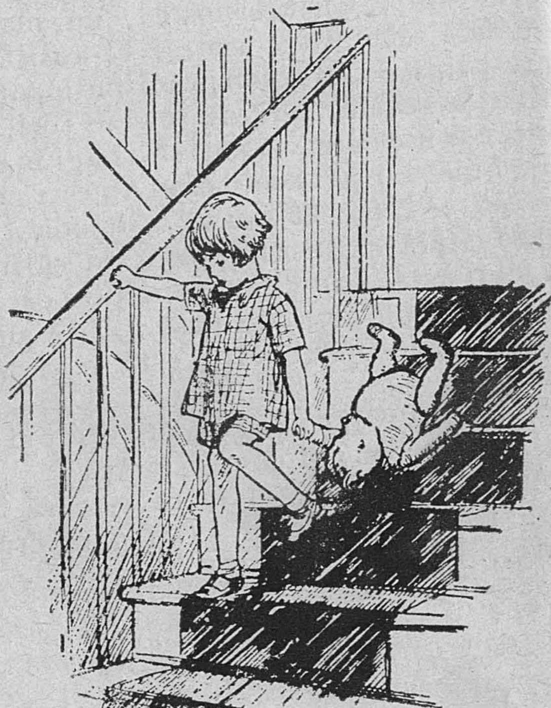
— Dragă Guiţ — i-am răspuns — toată cartea-i despre tine.

— Ba şi despre Pooh! guiţă el.

Vă dați seama unde bătea. Era gelos fiindcă își închipuia că Pooh va avea parte de o „mare introducere mare“ numai pentru el. Pooh este favoritul nostru, nu mai încape îndoială, dar Guiț are și el calitățile lui, care-i lipsesc lui Pooh; căci nu-l poți lua pe Pooh la școală, fără să te știe toți, pe cînd Guiț e atît de mic, că poți să-l bagi în buzunar. Și e bine să-l știi acolo cînd nu ești prea sigur dacă 7 × 2 fac 12 sau 22. Cîteodată se furișează afară și se uită țintă în călimară și, în felul ăsta, a învățat mai multe decît Pooh. Dar lui Pooh nici că-i pasă. „Unii au minte, alții n-au — spune el — asta e și n-ai ce-i face!“

Și iată că toți ceilalți s-au pornit și ei să-ntrebe: „Dar cu noi cum rămîne?“

Așa că cel mai bun lucru este să încetăm de a mai scrie prefețe și să dăm drumul la carte...

Capitolul I

ÎN CARE SÎNTEM PREZENTAȚI LUI WINNIE POOH ȘI CÎTORVA ALBINE, ȘI ÎNCEP SĂ SE DEPENE POVEȘTILE

Iată-l pe Eduard Ursulețul coborînd scările în urma lui Cristofor Robin și lovindu-se: poc! poc! poc! cu moalele capului de fiecare treaptă. Din cîte știe el, ăsta-i singurul fel de a coborî scările. Uneori simte că trebuie negreșit să mai fie și altă cale, și de bună seamă că ar afla-o dacă ar putea să se oprească nițel din pocănit și să cugete. Apoi simte, dimpotrivă, că, poate, nu se mai găsește alta. Oricum, iată-l ajuns în capul scării, gata să vă fie prezentat:

Winnie Pooh

Cînd i-am auzit pentru prima oară numele, am spus, așa cum sînteți gata să spuneți și voi:

— Păi eu credeam că-i băiat!

— Și eu — mi-a răspuns Cristofor Robin.

— Atunci nu-i poți spune Winnie...

— Nici nu-i spun.

— Păi ziceai...

— El e Winnie-ăl-Pufos. Nu știi ce înseamnă *ăl?*

— Aha, da, acum înțeleg — m-am grăbit să zic și sper că și voi ați înțeles, deoarece asta-i singura lămurire pe care o veți primi.

Uneori, lui Winnie Pooh îi arde de joacă, alteori însă vrea să stea liniștit, la gura sobei, și să asculte o poveste. În seara asta...

— Ce-ar fi să spunem o poveste? zice Cristofor Robin.

— Ce poveste? întreb eu.

— N-ai putea să-i spui o poveste lui Winnie Pooh?

— Ba cred că da — răspund. Ce fel de povești îi plac?

— Despre el însuși. Astea-i plac lui.

— Aha, pricep...

— Prin urmare, fii așa de drăguț...

— Am să-ncerc — am zis.

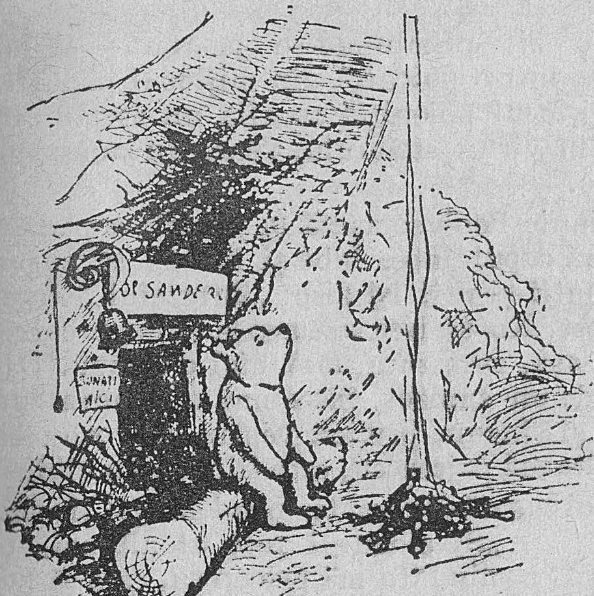
Și-am încercat.

....

A fost odată ca niciodată, demult, tare demult, cam vinerea trecută, cînd Winnie Pooh trăia într-o pădure, singur-singurel, sub numele de Sanders.

(Ce-nseamnă „sub numele"? întrebă Cristofor Robin.

— Înseamnă că numele lui era scris cu litere aurite deasupra ușii și că Winnie stătea dedesubt.

— Winnie Pooh nu prea era sigur că asta vrea să însemne — mă lămuri Cristofor Robin.

— Acuma sînt — mormăi un glas.

— Atunci merg mai departe — am zis eu.)

Într-o zi, plimbîndu-se pe-afară, Winnie ajunse într-o poieniță din mijlocul pădurii și în mijlocul poieniței se afla un stejar gros, iar din vîrful stejarului venea un zumzet puternic.

Winnie Pooh se așeză la poalele copacului, își luă capul între labe și începu să cugete. Mai întîi și-ntîi își zise: „Zumzetul ăsta are un rost. Nu se iscă asemenea zumzet care să facă, așa, zum-zum, fără nici o noimă. Dacă se-aude un zumzet, înseamnă că cineva zumzăie, și singura pricină pentru care zumzăie, din cîte mă pricep eu, este fiindcă-i o albină".

Apoi cugetă din nou timp îndelungat și urmă: „Și singurul rost al albinei, tot din cîte mă pricep eu, este să facă miere". Și atunci se sculă în două labe și spuse: „Și singurul rost al mierii este s-o mănînc eu".

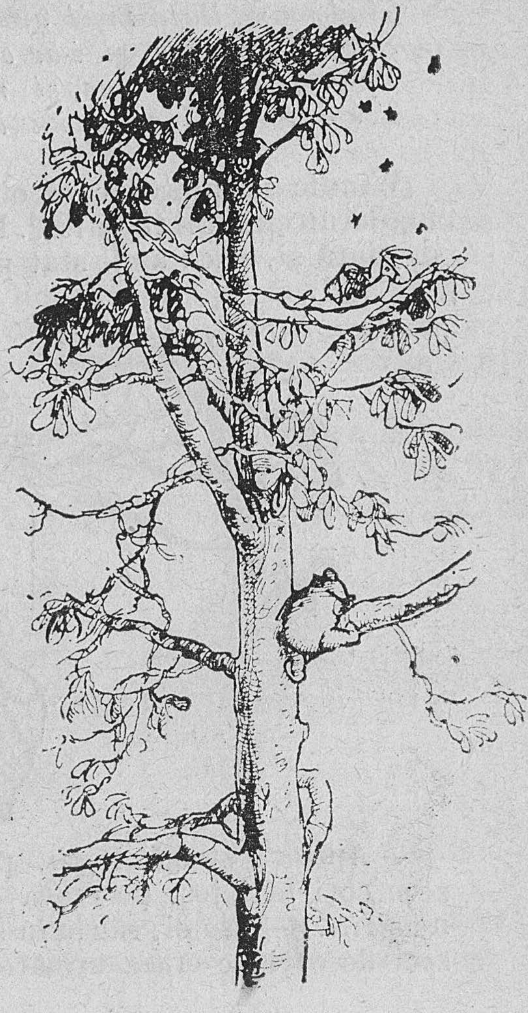

Și iată că Winnie începu să se cațăre-n copac.

Și se cățără, se cățără, se cățără, și cum se cățăra el așa, își cînta un cîntecel. Suna cam în felul următor:

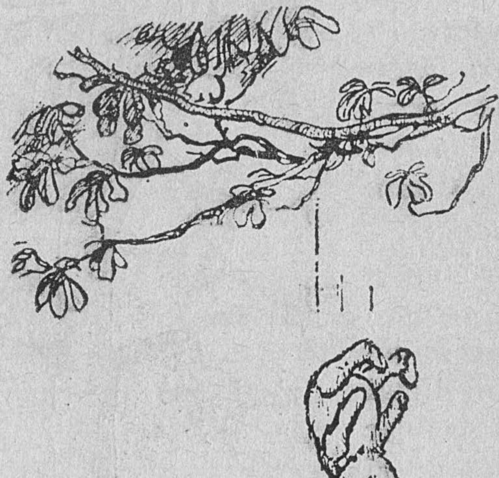
E ciudat,
așa-i și pace,
Mierea ursu-
lui îi place,
Zum și zum
fără-ncetare,
Mierea de ce-i
bună, oare?...

Apoi se cățără nițel mai sus... și iar mai sus... și încă un pic mai sus... Între timp îi veni-n minte un alt cîntec:

Gîndeam: „Dacă urșii albine ar fi
Stupii, la poale, și i-ar clădi,
De-ar fi urșii albine, și nu altceva,
Toate treptele astea nu le-aș mai urca"...

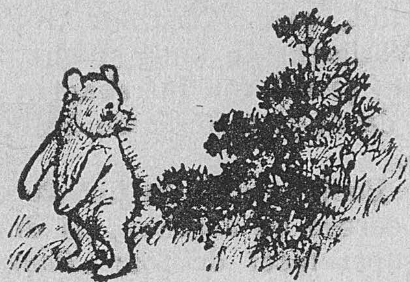
Winnie se simțea cam obosit și de aceea îngînă un cîntecel tînguitor. Dar iată-l aproape de țintă și, dacă ar fi stat pe cracă... Trosc!

— Ajutor! strigă Pooh, prăvălindu-se cu zece coți mai jos, pe craca de sub el. Dacă n-aș fi... — zise el, săltîndu-se cu încă douăzeci de coți pe craca următoare. Înțelegi ce

vream să fac — explică Winnie, venind de-a berbeleacu și prăbușindu-se pe-o altă creangă cu vreo treizeci de coți mai jos — înțelegi ce vream să fac... Fără doar și poate că era mai bine... — încuviință el în timp ce luneca foarte repede printre următoarele șase crengi. Cred că totul mi se trage... — încheie el, luîndu-și rămas bun de la ultima cracă, învîrtindu-se de trei ori și zburînd grațios într-un tufiș de grozamă — totul mi se trage din pricina poftei mele nesățioase de a mînca miere. Aoleooo, ajutooor!...

Se tîrî afară din tufiș, își scoase ghimpii înfipți în vîrful nasului și căzu din nou pe

gînduri. Și prima ființă la care s-a gîndit a fost Cristofor Robin.

(— La mine?! se miră din cale-afară Cristofor Robin, abia îndrăznind să-și creadă urechilor.

— Da, la tine.

Cristofor Robin nu mai rosti nici un cuvînt, dar făcu ochii mari, mari de tot, în vreme ce obrajii i se îmbujorau din ce în ce mai tare.)

Așa că Winnie Pooh se duse drept la prietenul său Cristofor Robin, care locuia dincolo de o poartă verde, în altă parte a pădurii.

— Bună dimineața, Cristofor Robin! îl salută el.

— Bună dimineața, Winnie Pooh — ai răspuns tu.

— Mă întreb dacă n-ai cumva la tine vreun balon?

— Balon?

— Da, mergeam pe drum și-mi spuneam: „O fi avînd, oare, Cristofor Robin vreun balon?" Vorbeam de unul singur, cu gîndul la baloane, și mă tot întrebam...

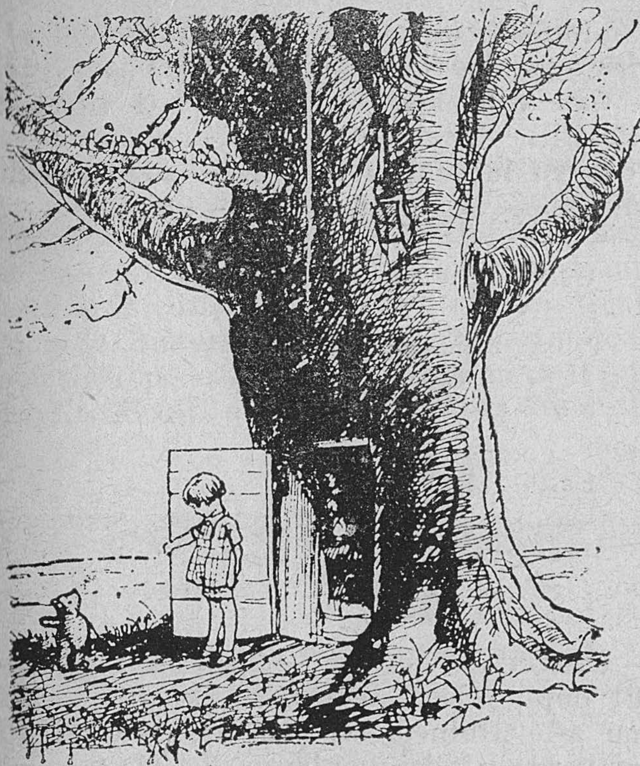
— Da' de ce-ți trebuie un balon? l-ai întrebat tu.

Winnie Pooh se uită în jur să vadă dacă nu trage careva cu urechea, își duse laba la gură și șopti încet de tot: *„Pentru miere"*.

— Păi mierea doar nu se găsește cu ajutorul balonului!

— Ba da — făcu Pooh.

Se nimerea bine, deoarece, cu o zi înainte, tu tocmai fuseseși la o petrecere la prietenul

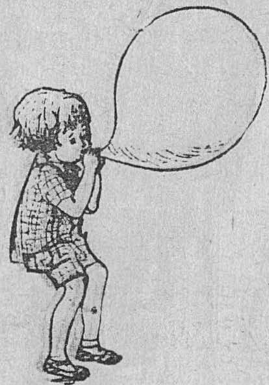

tău Guiț, unde vă jucaseți cu baloane. Al tău era mare și verde, iar unul din neamurile lui Iepurilă primise un balon mare albastru, pe care nu putuse să-l ia acasă, fiindcă Iepurașul era prea mic. Așa că le-ai adus tu acasă

pe amîndouă, și pe cel verde, și pe cel albastru.

— Care din ele ți-ar plăcea? l-ai întrebat pe Pooh.

Pooh își luă capul între labe și chibzui cu grijă.

— Uite ce-i — zise el — cînd pleci cu balonul după miere, lucrul de căpetenie este să nu afle albinele că vii. Or, dacă ai un balon verde, ele își închipuie că ești un crîmpei de copac și nu te bagă-n seamă; dacă ai un balon albastru, își închipuie că ești un petic de cer și iar nu te bagă-n seamă. Se pune deci întrebarea: care din două e mai bun?

— Da' n-or să te vadă *pe tine* sub balon?! te-ai mirat tu.

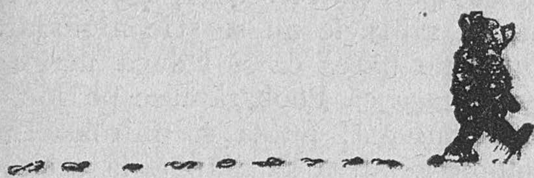
— Poate da, și poate nu — a răspuns Winnie Pooh. Cu albinele, nu se știe niciodată. Se mai gîndi o clipă și urmă: Am să-ncerc să arăt ca un nor mic, negru. Și o să le păcălesc.

— Atunci e mai bine să iei balonul albastru — ai spus tu, și așa a rămas hotărît.

Prin urmare, ați plecat amîndoi de-acasă cu balonul albastru și tu, ca întotdeauna, ți-ai luat cu tine și pușca; să fie. Winnie Pooh se îndreptă spre un loc foarte, foarte mocirlos, pe care-l știa el, și mi se tăvăli, și mi se tăvăli pînă se făcu negru din creștet

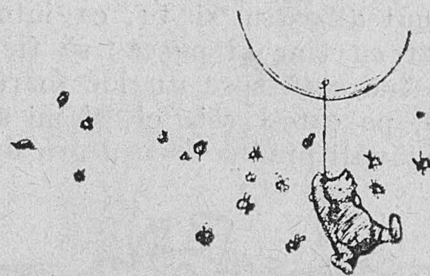
pînă-n tălpi. Apoi, după ce-ați umflat balonul cît se putea de tare, iar tu și Pooh îl țineați amîndoi de sfoară, deodată tu i-ai dat drumul să zboare, și Pooh pluti lin spre

cer, și rămase așa, la aceeași înălțime cu vîrful copacului, cam la vreo douăzeci de coți departe de el.

— Ura! ai strigat.

— Ce zici, nu-i grozav? țipă Winnie Pooh către tine. Cu ce semăn?

— Semeni cu un urs care se ține de un balon — ai răspuns tu.

— Cum, nu semăn cu un nor mic, negru pe cerul albastru? rosti îngrijorat Pooh.

— Nu prea.

— Ei bine, să nădăjduim că de-aici, de sus, totul pare altfel. Căci, așa cum îți spuneam, cu albinele nu se știe niciodată.

Vîntul nu bătea ca să-l ducă mai aproape de copac, așa că Pooh rămase pe loc. Putea să vadă mierea, putea să miroasă mierea, dar nu prea putea să ajungă la miere.

După cîteva clipe, te-a strigat din nou.
— Cristofor Robin! șopti el cît putu de tare.
— Ei!
— Mi se pare că albinele *bănuiesc* ceva!
— Cam ce?
— Nu știu. Dar ceva îmi spune că au o *bănuială*.
— Nu cumva cred că vrei să le iei mierea?
— Tot ce se poate. Cu albinele nu se știe niciodată.

După un scurt răstimp de tăcere, Pooh strigă din nou către tine:
— Cristofor Robin!
— Da?
— Ai vreo umbrelă pe-acasă?
— Cred că da.
— Aș vrea să vii cu ea aici, să te plimbi de colo-colo și din cînd în cînd să te uiți sus la mine și să spui: „Eh, eh, parcă-parcă vine ploaia". Cred că dacă o să faci așa, asta o să ne-ajute la inducerea în eroare a albinelor.

Atunci ai rîs în sinea ta: „Prost mai ești, ursulică!" Însă n-ai spus-o cu glas tare, fiindcă prea îți era drag, și te-ai dus acasă după umbrelă.
— Ah, iată-te! strigă Winnie chiar în clipa cînd te-ai întors iar lîngă copac. Începusem

să mă neliniștesc. Mi-am dat seama că albinele sînt foarte-foarte bănuitoare.

— Să deschid umbrela? ai întrebat tu.

— Da, dar stai nițel. Trebuie să facem totul cu rost. Albina pe care trebuie s-o amăgim este Regina Albinelor. De-acolo, de jos, poți să vezi care-i Regina Albinelor?

— Nu.

— Păcat! Și-acum, dacă tu umbli de colo-colo cu umbrela deschisă, spunînd: „Eh, parcă-parcă vine ploaia", o să fac și eu aici ce pot, cîntînd un cîntecel al Norului, așa cum ar cînta un nor... Hai, începe!

Așadar, în timp ce tu te plimbai încolo și încoace și te întrebai dacă n-o să plouă, Winnie cîntă următorul cîntec:

Ce plăcut să fii un nor
Plutind pe albastrul cer!

Fiecare norișor
Cîntă negreșit de zor.

Ce plăcut să fii un nor
Plutind pe albastrul cer!
Te simți mîndru și ușor
Cînd ești micul norișor...

Albinele zumzăiau vîrtos, mai bănuitoare ca oricînd. Ba cîteva ieșiră din cuiburi și prinseră a se roti primprejurul norului cînd acesta începu a doua strofă a cîntecului, iar o albină

se așeză o clipă pe nasul norului și-apoi se înălță din nou în văzduh.

— Cristofor... hei... Robin! strigă norul.

— Da? Ce-i?

— Am stat și m-am gîndit și am ajuns la o concluzie foarte importantă. Albinele astea sînt de alt soi.

— Nu zău?

— Da, da, de alt soi. Așa că părerea mea este că nici mierea lor n-o fi prea de soi, ce zici?

— Oare?

— Nu, ascultă-mă pe mine, nu este. Cred deci c-am să cobor.

— Păi cum? ai întrebat tu.

La asta, vezi, Winnie Pooh nu se gîndise. Dacă dădea drumul la sfoară, avea să cadă — buf! — și lucrul acesta nu-i prea venea la socoteală. Chibzui, așadar, multă vreme și-apoi spuse:

— Cristofor Robin, trebuie să împuști balonul cu pușca ta. Ți-ai luat pușca?

— Sigur c-am luat-o — ai răspuns. Dar dacă fac asta, se strică balonul — ai mai spus tu.

— Iar dacă *nu faci* asta — a grăit Pooh — o să trebuiască să-i dau drumul și-o să mă stric *eu*.

Cînd ți-a vorbit așa, ai înțeles cum stau lucrurile, ai ochit cu grijă balonul și-ai tras.

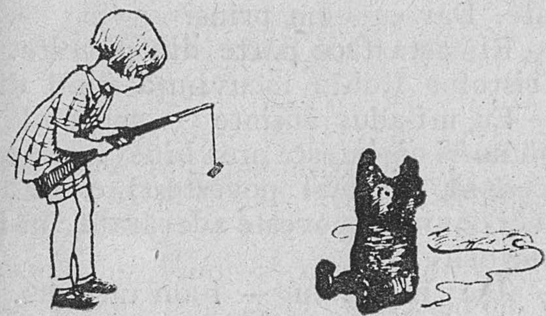
— Au! urlă Pooh.

— N-am nimerit? l-ai întrebat.

— Ba ai nimerit, dar nu balonul — mormăi Pooh.

— Îmi pare rău — ai zis tu și-ai tras din nou, iar de astă dată ai nimerit la țintă.

Aerul ieși încet din balon și Winnie Pooh se lăsă ușor la pămînt. Dar într-atît îi înțepeniseră brațele, deoarece ursulică ținuse de sfoara balonului, încît a stat cu ele în sus

mai bine de-o săptămînă și, ori de cîte ori o mr scă i se așeza pe nas, Winnie trebuia să sufle ca s-o gonească. Și cred — nu sînt încă sigur — că de aceea i s-a spus Pooh.

....

— Așa se sfîrșește povestea? întrebă Cristofor Robin.

— Una din ele. Mai sînt și altele.

— Despre Pooh și despre mine?

— Și despre Guiț, și despre Iepurilă, și despre voi toți. Nu le ții minte?

— Ba le țin, dar mai tîrziu, cînd încerc să-mi aduc aminte, uit.

— Ziua aceea cînd Pooh și Purcelușu au încercat să-l prindă pe Lilifant...

— Da' nu l-au prins, nu-i așa?

— Nu.

— Pooh nici n-ar fi putut, fiindcă n-are minte. Dar eu l-am prins?

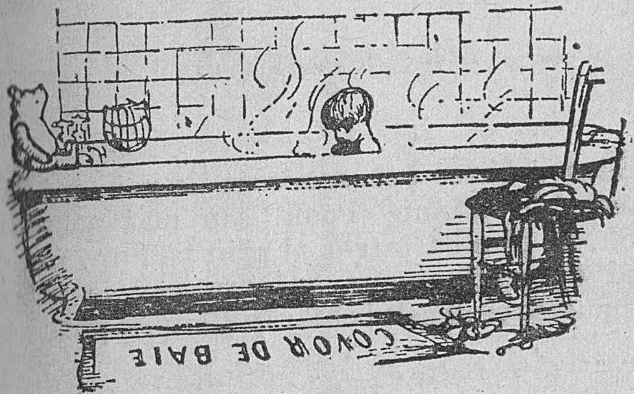
-- Ei, asta face parte din poveste.

Cristofor Robin încuviință dînd din cap.

— Eu mi-aduc aminte — spuse el — însă Pooh nu-și amintește prea bine și de aceea i-ar plăcea să i-o mai povestești o dată. Abia atunci devine o poveste adevărată, nu-i numai o amintire.

— Așa cred și eu — i-am răspuns.

Cristofor Robin oftă din adîncul pieptului, luă ursulețul de un picior și o porni spre ușă, tîrîndu-l pe Pooh după el.

La ușă se-ntoarse spre mine și mă întrebă:

— Vii să vezi cum fac baie?

— S-ar putea — i-am răspuns.

— Nu l-am rănit cînd am tras în el, nu-i așa?

— Nici un pic.

El încuviință dînd din cap și ieși. O clipă mai tîrziu l-am auzit pe Winnie Pooh, poc! poc! poc! urcînd treptele în urma lui Cristofor.

Capitolul II

ÎN CARE POOH S-A DUS ÎN VIZITĂ ȘI A AJUNS LA STRÎMTOARE

Eduard Ursulețul, cunoscut de prieteni sub numele de Winnie Pooh, sau mai pe scurt Pooh, se plimba într-o zi prin pădure, fredonînd de unul singur, mîndru nevoie mare. Compusese cîntecelul chiar în dimineața aceea,

în timp ce-și făcea exercițiile de întărire înaintea oglinzii. Tra-la-la, tra-la-la pe cînd se-ntindea cît putea, și-apoi, tra-la-la, tra-la-o! vai! la... pe cînd se apleca încercînd să atingă cu mîinile vîrful degetelor de la picioare.

După ce-a băut cafeaua cu lapte, și l-a tot spus, o dată și încă o dată, pînă l-a învățat pe de rost, iar acum îl fredona de la început pînă

la sfîrșit cum se cuvine. Suna cam așa:

Tra-la-la, tra-la-la
Tra-la-la, tra-la-la,
Ram-tam-tirli-tam-tum-tam
Tirli-tam, tirli-tam
Tirli-tam, tirli-tam
Ram-tam-tam-tirli-tam...

Așadar, fredona melodia asta și se plimba voios, întrebîndu-se ce fac ceilalți și cam cum te simți cînd ești cineva, cînd deodată ajunse la o moviliță de nisip, în care văzu o gaură.

— Aha! zise Pooh (Ram-tam-tam-tirli-tam!) Dacă mă pricep cît de cît la ceva, gaura asta înseamnă Iepurilă, iar Iepurilă înseamnă cineva care să-mi țină tovărășie, și tovărășie înseamnă *Mîncare* și *Cineva care să asculte cum fredonez* și așa mai departe... *Ram-tam-tam-tirli-tam!* Prin urmare, se aplecă, vîrî capul în gaură și strigă:

— E cineva acasă?

Din gaură se auzi deodată un tîrșîit de pași. Apoi tăcere.

— Am întrebat dacă e cineva acasă? strigă Pooh în gura mare.

— Nu! răspunse un glas, apoi adăugă: Nu trebuie să zbieri așa. Te-am auzit destul de bine și prima oară.

— Ei, drăcie! se necăji Pooh. Nu-i chiar nimeni aici?

— Nimeni.

Winnie Pooh își scoase capul din gaură, cugetă o clipă și-și împărtăși acest gînd: „Trebuie să fie cineva aici de vreme ce acest cineva a spus: «Nimeni»".

Așa că vîrî din nou capul în gaură și zise:

— Sal'tare, Iepurilă, tu ești?

— Nu — răspunse Iepurilă, de data asta cu altă voce.

— Păi ăsta nu-i glasul lui Iepurilă?

— Nu cred — rosti Iepurilă. N-ar trebui să fie.

— Aha! spuse Pooh.

Își scoase capul din gaură, mai stătu puțin pe gînduri și, vîrîndu-l înapoi, grăi:

— Vă rog, sînteți drăguț să-mi spuneți unde-i Iepurilă?

— S-a dus la prietenul său Pooh Ursulețul, un foarte bun prieten al lui.

— Păi ăla sînt eu! strigă Pooh, uimit din cale-afară.

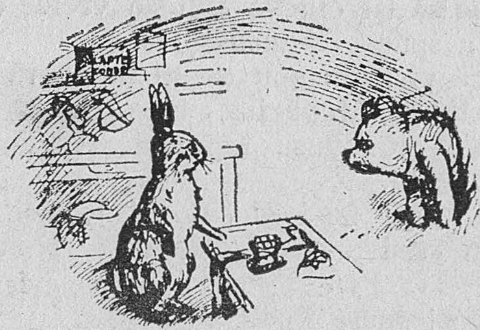
— Care eu?

— Pooh Ursulețul.

— Ești sigur? întrebă Iepurilă, și mai mirat.

— Cum nu se poate mai sigur — zise Pooh.

— Aşa mai merge. Poftim, intră!
Atunci Pooh, tot împingînd, şi împingînd, şi împingînd, îşi croi drum prin gaură şi, în cele din urmă, se pomeni înăuntru.

— Într-adevăr, ai avut dreptate — spuse Iepurilă, măsurîndu-l din cap pînă-n picioare. Tu eşti. Mă bucur că te văd.
— Păi cine credeai că e?
— Ei, nu eram sigur. Ştii cum e în pădure. Nu poţi primi în casă pe *oricine*. Trebuie să fim *prevăzători*. Ce zici de-o îmbucătură?
Lui Pooh îi plăcea să ciugulească cîte ceva pe la 11 dimineaţa şi tare se mai bucură cînd văzu că Iepurilă scoate farfuriile şi cănile. La întrebarea lui Iepurilă: „Miere sau lapte condensat cu pîine?“ se simţi atît de voios,

încît răspunse: „Din amîndouă", dar apoi, ca să nu pară lacom adăugă: „Cît despre pîine, nu te osteni, rogu-te..."

Și o bună bucată de vreme nu mai rosti nici o vorbă... pînă cînd, în cele din urmă, fredonîndu-și singur cu glas cam încleiat, se sculă, strînse cu căldură laba lui Iepurilă și spuse că trebuie să plece.

— Trebuie? întrebă Iepurilă, politicos.

— De — răspunse Pooh — aș putea să mai stau puțin dacă... dacă tu... — și încercă din răsputeri să privească cu tîlc spre cămară.

— La drept vorbind — grăi Iepurilă — tocmai mă pregăteam și eu să ies.

— Ei bine, atunci plec. La revedere!

— La revedere, dacă ești sigur că nu mai vrei...

— Mai este? întrebă grăbit Pooh.

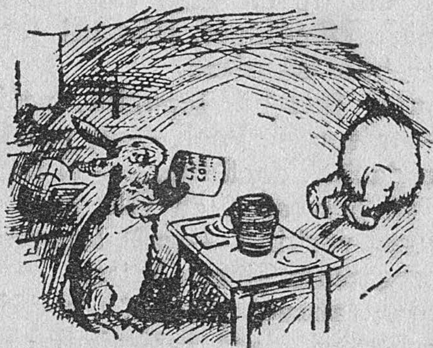
Iepurilă luă capacele de pe castroane și rosti sec:

— Nu, nu mai este.

— Mi-am închipuit eu — oftă Pooh, clătinînd din cap. Ei, la revedere, trebuie să plec.

Și începu să se cațăre ca să iasă din gaură. Se prinse cu labele dinainte, împinse cu labele dinapoi și într-o clipită își scoase iar nasul în aer liber... apoi urechile... apoi labele din față... apoi umerii... apoi...

— Aoleu! Ajutor! se văicări Pooh. Mai bine mă-ntorc. Ei, drăcie! urmă el. Va trebui să-i dau înainte. Nici așa nu merge! strigă el iar. Ah, ajutooor... fir-ar să fie!

În acest timp, Iepurilă vru și el să plece la plimbare, dar, găsind ușa din față blocată, ieși pe ușa din dos, înconjură casa, se apropie de Pooh și se uită la el.

— Hei, ce-i cu tine, ai rămas înțepenit? îl întrebă.

— Nu-u — răspunse Pooh cu nepăsare. Stau doar așa. Mă gîndesc și-mi fredonez ceva.

— Haide, întinde laba.

Pooh Ursulețul întinse o labă și Iepurilă trase, și trase, și trase...

— Au! se văită Pooh. Mă doare!

— Ce mai calea-valea, adevărul este că te-ai înțepenit — spuse Iepurilă.

— Așa se-ntîmplă cînd ușa de la intrare nu-i destul de largă — grăi Pooh, supărat.

— Ba așa se-ntîmplă cînd mănînci prea mult — i-o întoarse aspru Iepurilă. Mi-am dat eu seama la timp — urmă Iepurilă — dar am tăcut și n-am vrut să spun că unul dintre noi înfulecă prea mult — urmă el — știind că nu eram eu acela — încheie el. Ei, în sfîrșit, am să mă duc să-l aduc pe Cristofor Robin.

Cristofor Robin locuia la celălalt capăt al pădurii și, cînd se-ntoarse împreună cu Iepurilă și văzu partea de sus a lui Pooh, spuse: „Ursuleț prostuț!" cu un glas atît de drăgăs-

tos, încît cu toții se simțiră iar însuflețiți de speranță.

— Tocmai mă gîndeam — grăi Winnie, trăgînd ușor aer pe nas — că Iepurilă nu va mai putea niciodată să se folosească de ușa de la intrare. Și mi-ar veni foarte greu... — zise el.

— Și mie — întări Iepurilă.

— Să nu se mai folosească de ușa de la intrare?! se miră Cristofor Robin. Dar fără îndoială că o va mai folosi!

— Sigur că da — zise Iepurilă.

— Dacă nu te putem trage afară, dragă Pooh, te-am putea împinge înăuntru.

Iepurilă își scărpină gînditor mustățile și zise că Pooh, odată împins înăuntru, rămîne înăuntru și, firește, nimeni nu-i mai bucuros decît *el* să-l vadă pe Pooh, dar oricum, unora le e dat să trăiască în copaci, iar altora sub pămînt, și...

— Vrei să spui că n-o să mai ies niciodată de aici? îl întrebă Pooh.

— Vreau să spun — lămuri Iepurilă — că, după ce-ai ajuns pînă aici, ar fi păcat să pierzi ce-ai cîștigat.

Cristofor Robin încuviință dînd din cap.

— Atunci nu ne rămîne decît un singur lucru de făcut — hotărî el. Va trebui să așteptăm pînă ai să slăbești din nou.

— Și cît o să dureze? întrebă Pooh, îngrijorat.

— Cam o săptămînă, cred eu.

— Păi cum o să stau aici *o săptămînă?*

— De stat, poți sta foarte bine, ursuleț prostuț! Mai greu e să te scoatem afară.

— O să-ți citim — spuse Iepurilă, vesel. Și să nădăjduim că n-o să ningă — mai adăugă el. Și ținînd seama, dragă prietene, că ocupi

o bună parte din casa mea, te-ar supăra dacă folosesc labele tale dindărăt ca să-mi atîrn prosoapele? Fiindcă tot stau degeaba, nu-i așa, ar fi foarte nimerit să atîrn prosoapele de ele.

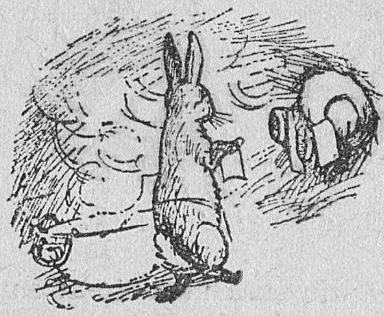
— O săptămînă! mormăi Pooh, posomorît. Și cum o să iau masa?

— Mă tem că n-o să fie nici un fel de masă — spuse Cristofor Robin — fiindcă trebuie să slăbești repede. În schimb, o să-ți citim.

Ursul începu să ofteze, dar îndată își dădu seama că nu poate, fiind strîns ca-n chingi; și o lacrimă i se rostogoli din ochi cînd rosti:

— Atunci, v-aș ruga să fiți buni și să-mi citiți o carte care să mă îmbărbăteze, una care să ajute și să aline un urs înțepenit, ajuns la mare strîmtoare.

Așadar, timp de o săptămînă, la capătul dinspre miazănoapte al lui Pooh, Cristofor

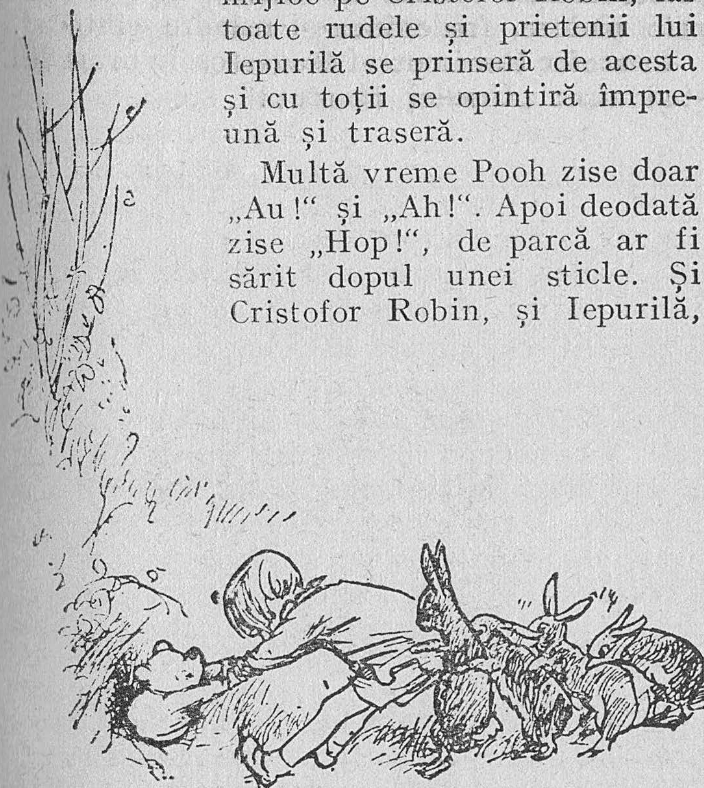

Robin citi o atare carte, iar Iepurilă își atîrnă rufele la capătul dinspre miazăzi... Și la mijloc, Winnie simțea cum se subțiază

din ce în ce mai mult. La sfîrşitul săptămînii, Cristofor Robin spuse:

— Acum!... Şi îl apucă pe Pooh de labele din faţă, în vreme ce Iepurilă îl cuprinse de mijloc pe Cristofor Robin, iar toate rudele şi prietenii lui Iepurilă se prinseră de acesta şi cu toţii se opintiră împreună şi traseră.

Multă vreme Pooh zise doar „Au!“ şi „Ah!“. Apoi deodată zise „Hop!“, de parcă ar fi sărit dopul unei sticle. Şi Cristofor Robin, şi Iepurilă,

și toți prietenii, și toate rudele lui Iepurilă căzură pe spate cu picioarele în sus... și peste ei se pomeni Winnie Pooh... liber.

Dînd din cap în chip de mulțumire către prietenii săi, Winnie își continuă plimbarea prin pădure, fredonîndu-și mîndru cîntecul.

Cristofor Robin privi drăgăstos în urma lui și-și zise: „Ursuleț prostuț!“

Capitolul III

ÎN CARE POOH ȘI GUIȚ SE DUC LA VÎNĂTOARE ȘI SÎNT CÎT PE CE SĂ PRINDĂ O NEBĂSTUICĂ

Guiț locuia într-o casă foarte mare în mijlocul unui fag, iar fagul se afla în mijlocul pădurii, iar Guiț trăia în mijlocul casei. Alături de casa lui se găsea o bucată de scîndură spartă pe care scria *Trecerea O.*

Cînd Cristofor Robin îl întrebă pe Guiț ce o fi însemnînd asta, el îi spuse că așa-l chema pe bunicu-său și că acest nume a fost purtat încă din vremi străvechi de familia sa. Cristofor Robin se arătă neîncrezător, zicînd că nu poate să te cheme *Trecerea O*, dar Guiț susținu sus și tare că, dimpotrivă, se poate, de vreme ce așa se numea bunicul lui; ba mai mult, că asta era o prescurtare pentru *Trecerea Opriș*, care, la rîndu-i, era prescurtarea de la *Trecerea Oprișan*.

Bunicu-său avusese și el două nume pentru cazul că ar fi pierdut unul: Trecerea, după numele unui unchi, iar Oprișan după Trecerea.

— Și eu am două nume — zise în treacăt Cristofor Robin.

— Ei, ce mai vrei, o dovadă în plus — rosti biruitor Guiț.

Într-o zi frumoasă de iarnă, pe cînd Guiț mătura zăpada din fața ușii de la intrare,

ridică întîmplător ochii și-l văzu pe Winnie Pooh. Pooh se tot învîrtea pe loc, în jurul aceluiași punct, cu gîndul aiurea, iar cînd Guiț îl strigă, el își văzu de treabă fără a rosti un cuvînt.

— Hei, ce faci acolo? îl întrebă Guiț.

— Vînez — răspunse Pooh.

— Ce vînezi?

— Urmăresc ceva — îl încredință cu hotărîre Winnie Pooh.

— Urmărești... ce anume? zise Guiț, venind mai aproape.

— Asta mă-ntreb și eu. Mă-ntreb și eu ce anume?

— Și ce crezi că ai să-ți răspunzi?

— Va trebui să aștept pînă îl voi prinde — îl lămuri Winnie Pooh. Ia privește! și-i arătă cu degetul pămîntul dinaintea lui. Ce vezi acolo?

— Urme — spuse Guiț. Urme de labe. Și

scoase un guițat. O! Pooh! Crezi că-i... un... o... nebăstuică?

— S-ar putea — fu de părere Pooh. Uneori e, alteori nu e. Cu urmele astea de labe, nu poți să știi niciodată.

Rostind aceste puține cuvinte, porni mai departe în urmărirea vînatului, și Guiț, după ce-l privi cîteva clipe, fugi după el. Winnie Pooh se opri pe neașteptate și se aplecă deasupra urmelor, plin de nedumerire.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Guiț.

— Foarte ciudat — răspunse Ursulețul. Mi se pare că acum sînt două animale. Primul — cine știe ce-a fost — e însoțit de un altul — cine știe ce este — și amîndoi merg acum împreună. Vrei să vii cu mine, Guiț, în caz că ar fi vorba de niște animale dușmănoase?

Guiț se scărpină foarte drăgălaș după ureche și spuse că n-are nici o treabă pînă vineri și că ar fi tare încîntat să-l însoțească dacă e vorba de o nebăstuică.

— Vrei să zici dacă sînt două nebăstuici — rosti Winnie Pooh și Guiț răspunse că, oricum, el tot n-are nici o treabă pînă vineri.

Așa că o porniră împreună. Pe acolo se afla un mic desiș de pini și se părea că cele două nebăstuici, dacă asta erau, i-ar fi dat ocol. Așa că Pooh și Guiț o luară și ei jur

împrejurul desișului, după ele. Guiț își tre-
cea timpul povestindu-i lui Pooh ce făcuse
bunicul său, *Trecerea O*, ca să scape de înțe-

peneala cu care se alesese de pe urma vînătorii, căci bunicul său, *Trecerea O*, suferise la bătrînețe de gîfîială, precum și multe alte lucruri interesante; iar Pooh se întreba în sinea lui cam cum arată un bunic și dacă nu cumva ei urmăreau acum doi bunici, iar în caz că așa stăteau lucrurile, dacă îi este îngăduit să-l ia pe unul dintre ei acasă și să-l păstreze și cam ce-o să spună Cristofor Robin. Și urmele se zăreau mai departe înaintea lor... Deodată, Winnie Pooh se opri și arătă, tulburat, în fața lui:

— Ia te uită!

— Ce? întrebă Guiț, sărind în sus. Apoi, ca să nu pară că s-a speriat, mai sări de trei ori încoace și încolo, ca și cum ar fi făcut un exercițiu de gimnastică.

— Urmele! strigă Pooh. *Un al treilea animal s-a alăturat celorlalte două.*

— Pooh! se repezi Guiț. Crezi că-i încă o nebăstuică?

— Nu — răspunse Pooh — fiindcă urmele se deosebesc. Ori sînt două nebăstuici și o nebăstuică, dacă asta o fi, sau două nebăstuici și o nebăstuică, dacă asta este. Hai să le urmărim mai departe.

Așa că-și continuară urmărirea, însă nițel cam neliniștiți la gîndul că cele trei animale ar avea intenții dușmănoase. Iar Guiț ar fi dorit tare mult ca bunicul său *T.O* să fi fost

acolo în loc să fie în altă parte, în timp ce Pooh se gîndea ce bine ar fi dacă l-ar întîlni pe neașteptate pe Cristofor Robin; dar așa, numai din întîmplare, și asta doar pentru că ținea atît de mult la el. Și-apoi, deodată, Winnie Pooh se opri din nou și-și linse vîrful nasului pentru a și-l răcori, deoarece îl treceau nădușelile și se simțea mai neliniștit

ca oricînd. *Acum erau patru animale înaintea lor!*

— Vezi Guiț! Privește urmele lor! Trei parcă ar fi nebăstuici și una parcă ar fi nebăstuică. *Altă nebăstuică li s-a alăturat.*

Și chiar așa părea să fie. Dovadă: urmele. Încrucișîndu-se ici, amestecîndu-se colo, dar din cînd în cînd se desenau destul de limpede urmele a patru perechi de labe.

— Cred — zise Guiț, după ce-și linse și el vîrful nasului și băgă de seamă că lucrul acesta te-mbărbătează prea puțin — cred că mi-am adus aminte de ceva. Mi-am adus aminte de un lucru pe care am uitat să-l fac ieri și n-o să-l mai pot face mîine. Deci cred că voi fi într-adevăr nevoit să mă-ntorc și să-l fac acum.

— Lasă că-l facem după-masă și vin și eu cu tine — zise Pooh.

— Nu-i ceva ce poți face după-masă — dădu iute Guiț cu gura. E o treabă ce trebuie făcută negreșit dimineața, care trebuie îndeplinită numai dimineața și, dacă-i cu putință, între orele... Cît să fie ceasul?

— Aproape douăsprezece — răspunse Winnie Pooh, uitîndu-se la soare.

— Cum ziceam, între orele douăsprezece și douăsprezece și cinci. Așa că, fără supărare,

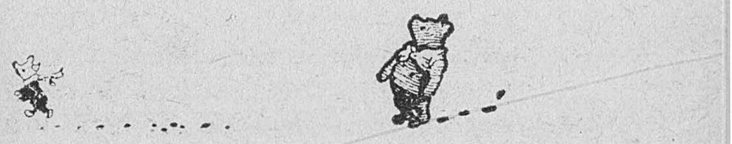

scumpul meu Pooh, iartă-mă că... *Asta ce mai e?*

Pooh privi spre cer și, auzind un nou fluierat, se uită printre crengile unui stejar stufos și-l zări pe-un bun prieten al său.

— E Cristofor Robin! strigă el.

— Ei, atunci totu-i în ordine — grăi Guiț. Cu el ai să fii în siguranță. La revedere! Și, tropăind, o rupse la fugă spre casă cît putu

de repede, foarte bucuros să se vadă din nou în afară de orice primejdie.

Cristofor Robin coborî încet din copac.

— Ursuleț prostuț — spuse el — ce-ai făcut? Întîi ai ocolit singur de două ori desișul, apoi Guiț a alergat după tine și amîndoi ați înconjurat locul încă o dată, iar pe urmă v-ați învîrtit în jurul desișului pentru a patra oară...

— Stai puțin — zise Winnie Pooh, ridicînd laba.

Și se așeză să cugete, și căzu adînc, adînc pe gînduri, atît cît putea el să cadă. Apoi puse laba în una din urme... se scărpină de două ori la nas și se sculă.

— Da — rosti Winnie Pooh. Îmi dau seama. Am fost un nătărău care s-a înșelat singur. Sînt un urs fără pic de minte.

— Ești cel mai bun urs din lumea-ntreagă! îl mîngîie Cristofor Robin cu duioșie.

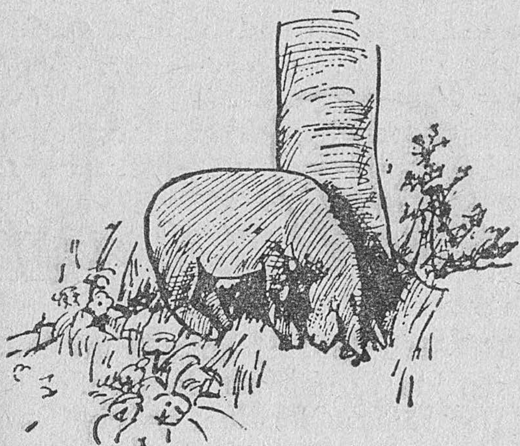
— Într-adevăr? întrebă plin de nădejde Pooh. Și deodată se însenină la chip. Oricum — urmă el — e aproape ora prînzului.

Așa că porniră spre casă.

Capitolul IV

ÎN CARE IIOR PIERDE O COADĂ ȘI POOH GĂSEȘTE UNA

Bătrînul măgar sur Iior stătea singur în pădure, într-un colț plin de scaieți, cu picioarele dinainte depărtate mult unul de al-

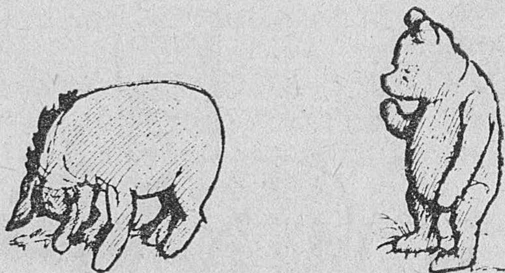
tul, cu capul plecat într-o parte și se gîndea la tot felul de lucruri. Uneori cugeta întristat la sine însuși: „De ce?“ sau „Pentru ce?“

sau alteori: „Din ce pricină?", iar cîteodată nici nu știa bine la ce se gîndește. De aceea, cînd Winnie Pooh se-ndreptă spre el, tropăind greoi, Iior se bucură că are prilejul să se oprească puțin din cugetat, ca să rostească un „Salut" morocănos, cum îi era felul.

— Și cum o mai duci? întrebă Winnie Pooh.

Iior își bălăbăni de cîteva ori capul.

— Nu cine știe ce — răspunse. Mi se pare că nu m-am simțit în nici un fel cam de foarte multă vreme.

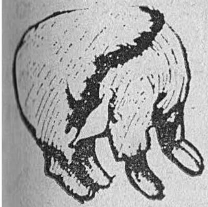

— Vai de mine! îl compătimi Pooh. Îmi pare rău. Ia să mă uit la tine.

Și Iior rămase locului, privind mîhnit în pămînt, pe cînd Winnie Pooh îi dădu ocol.

— Hei, dar ce s-a întîmplat cu coada ta? se miră el.

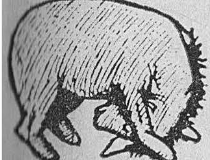
— Ce s-a întîmplat cu ea? întrebă Iior.

— Nu mai e!
— Ești sigur?
— Ei, o coadă ori este, ori nu este. În privința asta n-ai cum să greșești. Iar a ta nu e.
— Atunci ce e?
— Nimic.
— Ia să vedem și noi — zise Iior și se răsuci încet către locul unde, cu puțin timp înainte, fusese coada lui.

Băgînd de seamă că nu poate s-o prindă, se răsuci în partea cealaltă pînă cînd ajunse din nou acolo unde se afla la început, puse capul în pămînt și privi printre picioarele de dinainte; în cele din urmă spuse oftînd lung și trist:

— Cred că ai dreptate.

— Sigur că am dreptate — răspunse Pooh.

— Asta lămurește o grămadă de lucruri — grăi posomorît Iior. Da, lămurește totul. Nici nu-i de mirare...

— Nu-ncape îndoială ca ai lăsat-o pe undeva — chibzui Winnie.

— De bună seamă că a luat-o cineva zise Iior. Era de așteptat din partea lor — adăugă el, după o tăcere îndelungată.

Pooh își dădea seama că s-ar cădea să-i spună cuvinte încurajatoare, dar nu prea știa ce.

În schimb, se hotărî să facă ceva spre a-i veni în ajutor.

— Iior — glăsui el cu o voce gravă — eu, Winnie Pooh, o să-ți găsesc coada.

— Îți mulțumesc, Pooh — răspunse Iior. Ești un adevărat prieten, nu ca alții — mai adăugă.

Așadar, Winnie plecă să găsească coada lui Iior. Cînd porni în pădure, era o dimineață frumoasă de primăvară. Nori mici și moi se zbenguiau fericiți pe cerul albastru, sărind din cînd în cînd înaintea soarelui, ca și cum ar fi vrut să-i stingă lumina, apoi fiecare din ei pierea lin, ca să-l lase pe următorul să-și încerce norocul.

Răzbătînd prin ei și printre ei, soarele strălucea vitejește. Iar păduricea care-și purtase brazii tot anul părea acum bătrînă și neîngrijită pe lîngă verdele proaspăt al horbotei cu care se înveșmîntaseră atît de drăgălaș fagii. Ursul o luă de-a curmezișul crîngului și desișului, coborînd pante largi acoperite de grozamă și de iarbă neagră, urcînd albii stîncoase de pîraie, străbătînd maluri povîrnite de gresie și călcînd iar prin iarba neagră.

În cele din urmă, obosit și înfometat, ajunse la pădurea de o sută de acri. Deoarece aici, în pădurea de o sută de acri, locuia Buha.

„Și dacă cineva știe ceva despre ceva — își spuse Winnie — pun rămășag că cea care știe oricînd cîte ceva despre ceva e Buha, sau eu nu mai sînt Winnie Pooh. Dar eu sînt — adăugă el. Prin urmare, am dreptate"...

Bufnița locuia la „Castan", o străveche reședință plină de farmec, mai măreață decît oricare alta, sau cel puțin așa i se păru lui Pooh, deoarece avea la intrare, pe lîngă ciocănel, și o sonerie cu cordon. Sub ciocănel se afla un anunț pe care scria:

BOG SUNAT DACĂ E NEBOIE
DE BĂSPUNS

Sub cordon se afla un alt anunț:

BOG BATE-ȚI DACĂ NU-I NE VOIE
DE BĂSPUNS

Aceste anunțuri fuseseră întocmite de Cristofor Robin, singurul din pădure care știa să scrie ortografic, deoarece Buha, deși era înțeleaptă în multe privințe — se dovedise în stare chiar să citească, să scrie și să-și ortografieze numele „Uha" — se fîstîcea cu desăvîrșire cînd da de cuvinte mai neobișnuite ca „pojar" sau „pîinecuunt".

Winnie Pooh citi cu mare atenție cele două anunțuri, întîi de la stînga la dreapta și-apoi, ca nu cumva să-i fi scăpat vreo părticică din ele, de la dreapta la stînga. Pe urmă, ca să fie sigur că nu greșește, bătu și trase de ciocănel, trase și bătu cu cordonul și strigă cît îl luă gura:

— Buhă! Am nevoie de un răspuns. Aici e Ursul.

Și ușa se deschise și Bufnița se uită afară.

— Salutare, Pooh! îl întîmpină ea. Ce se mai aude?

— Lucruri îngrozitoare și triste — o încunoștiință Pooh. Iior, care-i prieten cu mine, și-a pierdut coada. Și-i tare supărat din pri-

cina asta. Ai putea să fii așa de bună să-mi spui cum să i-o găsesc?

— De — răspunse Bufnița — procedura uzuală în asemenea cazuri este precum urmează...

— Ce-nseamnă prăjetura untuală? întrebă Pooh. Eu sînt un urs cu foarte puțină minte și cuvintele lungi mă plictisesc.

— Înseamnă ceea ce trebuie făcut.

— Atîta vreme cît doar asta înseamnă, nu mă supără... — zise Pooh cu umilință.

— Ceea ce trebuie făcut se face după cum urmează: în primul rînd se pune un afiș cu făgăduirea unei recompense. Apoi...

— Stai puțin — o opri Pooh, ridicînd laba. La ce ne folosește asta... cum ai spus? Ai strănutat tocmai cînd mă sfătuiai ce să fac.

— N-am strănutat.

— Ba da, zău așa, Buhă.

— S-avem iertare, Pooh, n-am strănutat. Nu poți strănuta fără să-ți dai seama.

— Tot așa cum nu poți să-ți dai seama fără ca ceva să nu fi strănutat.

— Ce-am spus era: „Un afiș cu făgăduirea unei recompense..."

— Iar strănuți! rosti Pooh, mîhnit.

— Un afiș! țipă Bufnița. Scriem pe-o hîrtie că dăm *mult* oricui va găsi coada lui Iior.

— Aha, înțeleg — zise Pooh, încuviințînd din cap. Și fiindcă veni vorba de *mult* — urmă el, visător — eu la ora asta obișnuiesc numai foarte puțin, acum dimineața — și privi cu jind la dulapul Bufniței din colțul salonului, doar o gură de lapte condensat sau așa ceva cu un pic de miere.

— Ei, așadar — rosti hotărît Buha — scriem afișul și-l punem peste tot în pădure.

— Un pic de miere — murmură pentru sine Pooh — sau nici atît, cîteodată.

Winnie oftă adînc, străduindu-se să asculte ce-i spunea Bufnița. Iar Buha îi dădea înainte, folosind cuvinte din ce în ce mai lungi, pînă cînd, într-un tîrziu, se-ntoarse de unde a plecat și îl lămuri că cel care trebuie să scrie afișul este Cristofor Robin.

— Tot el mi-a scris și anunțurile de pe ușa de la intrare. Le-ai văzut, Pooh?

De-o bucată de vreme, Pooh răspundea cînd „da", cînd „nu", cu ochii închiși, la orice-i spunea Bufnița, și fiindcă rostise mai înainte un „da, da", de data asta grăi: „nu, deloc", fără să știe de fapt despre ce era vorba.

— Cum, nu le-ai văzut? întrebă Bufnița, întrucîtva mirată. Vino să le vezi!

Așa că se duseră afară. Pooh se uită la ciocănel și la anunțul de dedesubt, apoi se uită la cordonul soneriei și la anunțul de dedesubt, și cu cît privea cordonul soneriei, cu atît mai mult își dădea seama că a mai zărit cîndva, cumva, pe undeva un lucru asemănător.

— Frumos cordon de sonerie, nu? se mîndri Buha.

Pooh încuviință din cap.

— Mi-aduce aminte de ceva — spuse el — însă nu știu ce anume. Unde l-ai găsit?

— Am dat întîmplător în pădure peste cordonul ăsta. Atîrna într-un tufiș. La început am crezut că stă cineva acolo, așa c-am tras de el, dar nu s-a întîmplat nimic; atunci am tras din nou foarte tare și am rămas cu el în mînă; și de vreme ce nimeni nu părea să aibă nevoie de el, l-am luat acasă și...

— Buhă — rosti grav Pooh — ai săvîrșit o mare greșeală. Cineva avea nevoie de el.

— Cine?

— Iior. Scumpul meu prieten Iior. El... ținea mult la el.

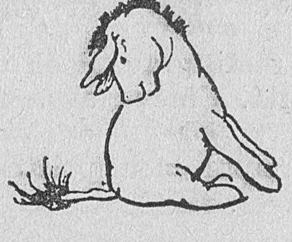
— Ținea la el?

— Da, era foarte legat de el — urmă trist Winnie Pooh.

. . . .

Și cu aceste cuvinte, desprinse cordonul și i-l duse înapoi lui Iior; iar cînd Cristofor Robin îi bătu la loc coada în cuie, Iior începu să zburde prin pădure, dînd din ea atît de

fericit, încît Winnie Pooh leşină de rîs şi trebui să meargă degrabă acasă să ia o mică gustare întăritoare.

Iar după o jumătate de oră, ştergîndu-şi botul, el îşi cînta mîndru:

Cine a găsit coada?
„Eu — zise Pooh — mi-s asul
Şi era două ceasul".
(De fapt fusese unsprezece fără un sfert)
Eu coada am găsit!

Capitolul V

ÎN CARE GUIȚ ÎNTÎLNEȘTE UN LILIFANT

Într-o zi pe cînd Cristofor Robin, Winnie Pooh și Guiț stăteau de vorbă, Cristofor Robin înghiți ultimul dumicat pe care-l avea în gură și zise cu nepăsare:

— Am văzut azi un Lilifant, Guiț.

— Și ce făcea? întrebă Guiț.

— Nimic. Se-nvîrtea doar așa pe-aici — răspunse Cristofor Robin. Nu cred că m-a văzut.

— Și eu am zărit odată unul — zise Guiț. Sau cel puțin așa mi s-a părut. Dar poate că nu era un Lilifant.

— Și eu am văzut unul — grăi Pooh, întrebîndu-se ce-o fi aia un Lilifant.

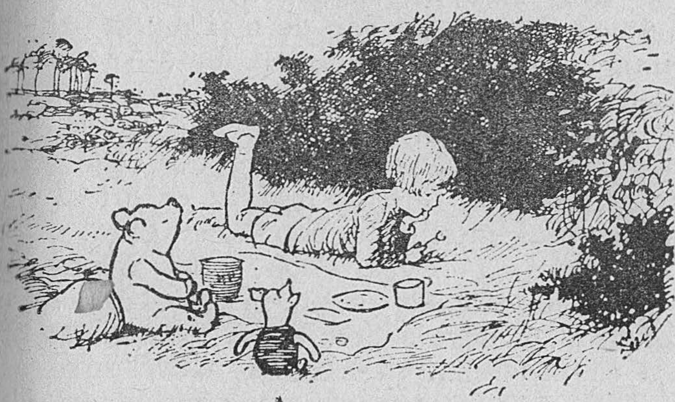
— Nu-i vezi prea des — urmă Cristofor Robin, distrat.

— Mai ales acum — adăugă Guiț.

— În acest anotimp al anului — întări Pooh.

Apoi pălăvrăgiră despre altele, pînă ce se făcu ora cînd Pooh și Guiț trebuiau să se ducă împreună acasă.

La început, cît au ţropăit de-a lungul potecii care mărginește pădurea de o sută de acri, n-au prea vorbit între ei. Dar după ce au ajuns la rîu și s-au ajutat să treacă pe pietrele ieșite în afară, cînd au pornit-o iar alături prin iarba neagră, s-au apucat să-și

împărtășească prietenește ba una, ba alta. Și Guiț zise:

— Nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun, Pooh...

— Și eu cred același lucru — zise Ursul.

— Dar pe de altă parte, Pooh — zise Guiț — nu trebuie să uităm că...

— Într-adevăr, Guiț, cu toate că pentru moment uitasem — zise Pooh.

Și cînd ajunseră la Șase Pini, Pooh privi atent în jur să vadă dacă nu-i aude careva și rosti cu voce solemnă:

— Guiț, am luat o hotărîre!

— Ce hotărîre, Pooh?

— Să prind un Lilifant.

Pooh clătină din cap de mai multe ori, în timp ce-i dezvăluia hotărîrea luată, și așteptă ca Guiț să întrebe: „Cum?" sau să strige: „Nu se poate, Pooh!" sau ceva asemănător care să-i dea curaj. Dar Guiț nu spuse nimic. La drept vorbind, Guiț ar fi dorit ca lui să-i fi trecut mai întîi prin cap acest gînd.

— Am s-o fac! grăi Pooh, după ce mai așteptă o bucată de vreme. Am să-l prind în cursă. Și e nevoie de-o cursă tare vicleană, așa că va trebui să m-ajuți, Guiț!

— Pooh — răspunse Guiț, simțindu-se din nou pe deplin fericit — o să-ți ajut. Apoi urmă: Și cum o să-l prindem?

Iar Pooh zise:

— Păi tocmai asta e. Cum?

Și se așezară unul lîngă altul, să chibzuiască în ce fel să-l prindă.

Primul gînd al lui Pooh fu să sape o groapă foarte adîncă, iar cînd Lilifantul o să treacă, o să cadă în ea şi atunci...

— Da' de ce? întrebă Guiţ.

— Cum, de ce?! se miră Pooh.

— Păi de ce să cadă în ea?

Pooh îşi frecă nasul cu laba şi-i spuse că Lilifantul, fără doar şi poate, o să meargă fredonînd un cîntecel şi, uitîndu-se la cer ca să vadă dacă nu cumva o să plouă, n-o să zărească groapa foarte adîncă decît după ce va fi pe jumătate în ea, şi-atunci o să fie prea tîrziu.

Guiţ fu de părere că era o cursă foarte bună.

— Dar dacă începe să plouă înainte?

Pooh îşi frecă din nou nasul şi-i mărturisi că la asta nu se gîndise. Apoi se însenină la faţă şi spuse că, dacă ploaia va începe mai înainte, Lilifantul o să privească spre cer ca să vadă cînd o să stea, aşa că n-o să zărească groapa foarte adîncă decît după ce va fi pe jumătate în ea... cînd va fi prea tîrziu.

Guiţ zise că, de vreme ce şi punctul acesta a fost limpezit, socoteşte că-i o cursă vicleană.

Mîndru nevoie mare, auzind asemenea cuvinte, Pooh îşi zise că Lilifantul era ca şi prins; doar ici-colo mai trebuia să chibzu-

iască cîte ceva și anume: unde e bine să sape groapa foarte adîncă?

Guiț spuse că locul cel mai potrivit ar fi acolo unde se găsește un Lilifant, chiar în fața lui, înainte de a cădea înăuntru, numai la un pas de el.

— Păi o să vadă cînd o săpăm — se-mpotrivi Pooh.

— Ba nu, că el se uită la cer.

— Și dacă cumva privește în jos, o să bănuiască numaidecît — zise Pooh.

Chibzui vreme îndelungată, apoi rosti trist:

— Nu-i chiar așa de ușor cum credeam. Mi se pare că de-aia Lilifanții se prind foarte rar.

— Așa o fi — încuviință Guiț.

Oftară și se ridicară de jos, iar după ce scuturară de pe ei cîțiva ghimpi de grozamă, se așezară din nou. În acest timp, Pooh își spunea fără-ncetare: „Ah, de mi-ar trece ceva prin cap!" Căci era sigur că o minte foarte ageră ar fi fost în stare să prindă un Lilifant, dacă ar fi știut cum.

— Să zicem — se-ntoarse el spre Guiț — că tu ai vrea să mă prinzi pe mine. Cum ai face?

— Ei — răspunse Guiț — uite așa: aș săpa o groapă, aș pune înăuntru o oală cu miere, tu ai mirosi-o, te-ai duce după ea și...

— Da, m-aș duce după ea — îi curmă vorba Pooh, cu ochii scînteietori — dar aș coborî cu multă grijă ca să nu mă lovesc, m-aș apropia de oala cu miere, și mai întîi aș linge marginea de jur împrejur, zicînd că nu mai este, mă-înțelegi tu, apoi aș pleca și m-aș gîndi puțintel cum a fost, iar pe urmă m-aș întoarce și mi-aș vîrî botul în mijlocul oalei, și pe urmă...

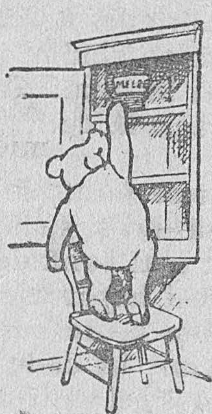
— Bine, bine, hai să lăsăm asta! Te-ai afla acolo și eu te-aș prinde. Așadar, primul lucru la care trebuie să ne gîndim este: ce le place Lilifanților? Îmi închipui că ghindă, nu? O să culegem o grămadă de... Hei, trezește-te, Pooh!

Pooh, care fusese furat de un vis încîntător, se trezi tresărind și spuse că mierea este o momeală mult mai bună decît un pumn de semințe. Guiț nu-i împărtășea părerea și fiecare era gata să-și apere punctul de vedere, cînd, deodată, Guiț își dădu seama că, dacă pun ghindă în cursă, el va trebui să caute și să găsească ghinda, în vreme ce dacă pun miere, atunci Pooh va fi acela care va trebui s-o aducă. Așa că se grăbi să încuviințeze: „Prea bine, miere să fie", chiar în clipa cînd și Pooh își făcea aceeași socoteală și tocmai se pregătea să zică: „Bine, atunci să punem ghindă".

— Miere — rosti pentru sine Guiț, gînditor, semn că era lucru hotărît. Eu am să sap groapa, în timp ce tu ai să te duci s-aduci mierea.

— Prea bine — răspunse Pooh și porni tropăind spre casă.

Cum ajunse aici, se și îndreptă spre cămară și, urcîndu-se pe-un scaun, luă de pe ultimul raft un borcan mare cu miere. Pe el scria:

Meere, dar, ca să fie sigur de tot, scoase hîrtia ce acoperea borcanul și se uită înăuntru. Într-adevăr, arăta a miere.

„Eh, nu se știe niciodată — își zise Pooh. Mi-aduc aminte că unchiul meu a povestit

odată că a văzut o bucată de brînză care avea chiar culoarea asta."

Așa că își vîrî limba în borcan și linse mulțișor.

— Da, e miere — recunoscu el. Nu-ncape nici o îndoială. Miere, aș zice, pînă în fundul borcanului. Doar dacă o fi pus cineva brînză pe fundul vasului ca să facă o glumă. Poate că ar fi bine să gust ceva mai de la fund... ca în caz că Lilifantului... nu-i place brînza... cum nu-mi place nici mie... Ah! și oftă din greu. Am avut dreptate. E miere de sus și pînă jos.

După ce se încredință de-a binelea, luă borcanul și se-ntoarse la Guiț, iar Guiț se uită la el din fundul gropii foarte adînci și zise:

— Ai adus?

Iar Pooh zise:

— Da, dar nu-i chiar un borcan plin.

Și i-l aruncă lui Guiț, care zise:

— Nu, nu este! Asta-i tot ce-ai lăsat?

Și Pooh zise:

— Da.

Fiindcă așa și era.

Prin urmare, Guiț așeză borcanul pe fundul gropii, apoi se cățără din nou afară și plecară amîndoi acasă.

— Ei, noapte bună, Pooh! îi ură Guiț cînd ajunseră în fața locuinței lui Pooh. Ne-ntîlnim mîine dimineață la șase la Pini, ca să vedem cîți Lilifanți am prins în capcană.

— La șase fix, Guiț. Ai niște sfoară?

— Nu. La ce-ți trebuie sfoară?

— Ca să-i ducem acasă.

— Aha!... Eu cred că Lilifanții vin după tine cînd îi fluieri.

— Unii vin, alții nu. Nu poți să știi niciodată cum e cu Lilifanții. Ei, noapte bună!

— Noapte bună!

Și Guiț tropăi mai departe spre casa lui, „Trecerea O", în timp ce Pooh se pregăti de culcare.

Cîteva ceasuri mai tîrziu, cînd noaptea se pregătea să plece pe furiș, Pooh se trezi brusc cu o senzație de slăbiciune. Mai avusese senzația asta de slăbiciune și știa ce înseamnă. *Îi era foame.* Se duse, așadar, la cămară, se urcă pe scaun și întinse mîna spre ultimul raft. Dar nu găsi nimic.

— Ciudat! se miră el. Parcă aveam aici un borcan cu miere. Un borcan plin ochi și pe el scria *Meere* ca să știu că e miere înăuntru. Tare ciudat!

Și începu să umble de colo-colo, întrebîndu-se unde să fie borcanul și mormăindu-și un cîntec.

Suna cam așa:

Nu știu ce s-a petrecut,
Dar eu miere am avut,
Căci scria
„Meere" pe ea

Un borcan plin pînă sus,
Și zău unde l-oi fi pus?
Ah, pe unde-o fi căzut?
Nu știu ce s-a petrecut...

A mormăit de trei ori pentru sine strofa asta ca pe-un descîntec, cînd deodată își aduse aminte : îl pusese în capcana cea vicleană ca să prindă Lilifantul.

— La naiba! zise Pooh. Toate se trag din dorința de-a fi drăguți cu Lilifanții.

Și se vîrî iar în pat. Dar nu putu să adoarmă. Cu cît se străduia mai mult, cu atît reușea mai puțin. Se sili să numere oi, ceea ce este uneori un bun mijloc de a adormi. Însă

dacă văzu că e în zadar, se apucă să numere Lilifanți. Dar a fost și mai rău, căci fiecare Lilifant pe care-l număra se ducea glonț la borcanul cu miere al lui Pooh și i-o mînca toată. Mai zăcu zdrobit cîteva clipe, însă

cînd cel de-al 587-lea Lilifant își linse buzele și spuse: „Tare-i bună mierea asta, nu știu să fi mîncat vreodată ceva mai gustos!", Pooh nu mai putu să îndure. Sări din pat și porni în goană drept la Șase Pini. Soarele mai dormea încă, dar pe cer licărea o geană de lumină deasupra pădurii de o sută de acri, vestind că astrul se trezește și că, în curînd, își va zvîrli cît colo veșmintele nopții. În

zorii alburii, pinii se desluşeau parcă reci şi singuratici, şi groapa foarte adîncă părea mai adîncă decît era, iar pe fundul ei, borcanul cu miere al lui Pooh semăna cu ceva tainic — o arătare şi nimic mai mult. Dar cînd

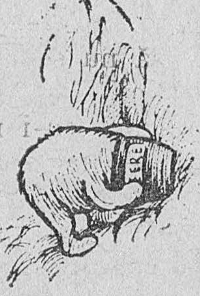

ursuleţul se apropie, nasul îl vesti îndată că acolo era totuşi miere, iar limba îi ieşi de un cot şi prinse a-i lustrui botul, ca să fie gata s-o primească.

— La naiba! se supără Pooh, vîrîndu-şi nasul în borcan. A mîncat din el un Lilifant. Apoi spuse: Ba nu, *eu* am mîncat. Uitasem.

Într-adevăr, înfulecase aproape toată mierea. Mai lăsase un pic doar pe fundul borca-

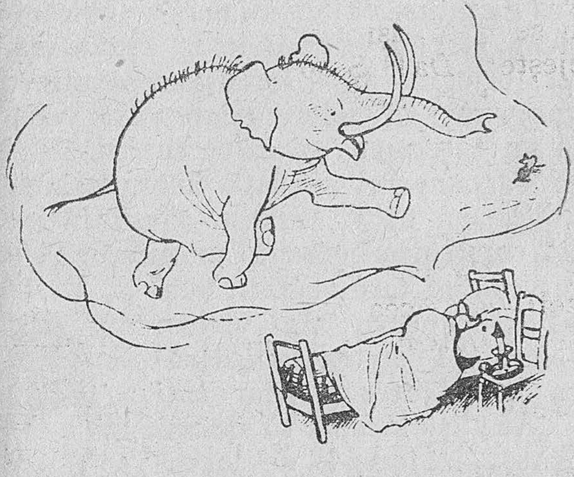
nului, așa că-și vîrî capul în borcan și începu să lingă...

Încet, încet, Guiț se sculă și el din somn. Cum se trezi, își zise: „Oh!" Apoi răspunse vitejește: „Da!" Și pe urmă, cu și mai mult curaj: „Chiar așa!" Dar nu se simțea prea curajos, căci ceea ce-i umbla de fapt prin minte era cuvîntul Lilifant. Cum arăta oare un Lilifant? Era crud? Oare venea *într-adevăr* cînd îl fluierai? Și *cum* venea? Și, la urma urmei, îi plăceau purceii? Și dacă îi plăceau purceii, nu făcea oare nici o deosebire între purcei și purcei? Să zicem că era crud cu purceii, dar pentru el nu însemna nimic dacă purcelul cu pricina avea un bunic care se numea „Trecerea Oprișan"? Guiț nu știa ce să răspundă la nici una din aceste întrebări... și mai avea doar un ceas pînă să dea ochi cu primul Lilifant din viața lui.

Pooh o să fie cu el, bineînțeles, și cînd sînt doi e mult mai plăcut. Dar să zicem că Lilifanții sînt foarte cruzi și cu purceii, și cu urșii. N-ar fi mai cuminte ca, prefăcîndu-se că-l doare capul, să nu se ducă acum de dimineață la Șase Pini? Dar dacă-i o zi foarte frumoasă și-n capcană nu-i nici un Lilifant, iar el va fi nevoit să stea toată dimineața în pat, pierzîndu-și vremea, pur și simplu, pe degeaba? Ce să facă?

Atunci îi veni în minte un gînd isteț. O să

se ducă tiptil la Șase Pini, o să privească pe furiș, foarte prevăzător, în cursă și-o să vadă

dacă-n ea se află vreun Lilifant. În caz că se găsește vreunul, o să se-ntoarcă îndărăt acasă și o să se suie în pat, iar de nu, nu.

Așadar, porni. La început era încredințat că n-o să fie nici un Lilifant în capcană, apoi c-o să fie, iar cînd s-a apropiat, nu s-a mai îndoit cîtuși de puțin, fiindcă îl puteai auzi cum lilifănțește prin groapă, ca o altă aia.

„Vai de mine, vai de mine!" se văicări Guiț în sinea lui. Și vru s-o ia la sănătoasa.

Dar, oricum, după ce ajunsese atît de aproape, simți că trebuie negreșit să vadă cum arată un Lilifant. Așa că se tîrî pînă la marginea capcanei și se uită înăuntru...

În vremea asta, Winnie Pooh încerca să scoată capul din borcanul cu miere. Și cu cît îl scutura mai tare, cu atît borcanul se-nțepenea mai vîrtos. „La naiba"! striga el dinăuntru și „Ajutor!", dar mai ales „Au!" și încerca să spargă borcanul, izbindu-l de lucrurile din jur, dar, deoarece nu vedea unde lovește, se trudea

în zadar; se căzni să iasă din groapă, însă, cum nu vedea altceva decît borcanul (și nici din acesta cine știe cît), nu nimeri drumul. În cele din urmă își înălță capul cu borcan cu tot și scoase un urlet puternic, plin de deznădejde și tristețe. Chiar în clipa aceea Guiț privi în jos.

— Ajutor! Ajutor! strigă el. Un Lilifant, un Lilifant groaznic! și o luă la goană de-i sfîrîiau călcîiele răcnind neîncetat: Ajutor! Ajutor! Un Lilifant teribil, un eribil Lilifant, un letibil Etalant! Tef!... tef!... Un fetibil Telefant!

Și strigă, și goni așa, pînă ajunse la casa lui Cristofor Robin.

— Ce minune s-a mai întîmplat, Guiț? întrebă Cristofor Robin, care tocmai se dădea jos din pat.

— Lif... — îngăimă Guiț, gîfîind atît de tare, că de-abia, de-abia putea să vorbească. Un Lif... Lif... Lilifant...

— Unde?

— Acolo — răspunse Guiț, fluturînd lăbuța.

— Cum arată?

— E ca... e ca... Are un cap mare, cum n-ai văzut de cînd ești, Cristofor Robin. Ceva uriaș care seamănă cu un... cu o... cu nimic.

Fioros de mare ca... ei bine... ca... ce știu eu?... ca un uriaș de mare... Ca un borcan!

— Bine — zise Cristofor Robin, punîndu-și pantofii. Mă duc să-l văd. Haidem!

Lui Guiț nu-i mai era frică dacă Cristofor Robin era cu el, așa că plecară numaidecît...

— Îl aud de-aici, tu nu? întrebă îngrijorat Guiț cînd se apropiară.

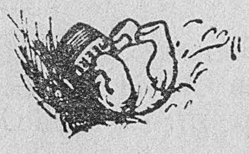
— Aud și eu ceva — spuse Cristofor Robin.

Era Pooh care se dădea cu capul de o rădăcină pe care o găsise.

— Uite! șopti Guiț. Nu-i *îngrozitor?*

Și-l ținea strîns de mînă pe Cristofor Robin. Dar deodată Cristofor Robin izbucni în rîs... Și rîdea... și rîdea... se prăpădea de rîs.

Și-n timp ce tot mai rîdea... poc!... capul Lilifantului se lovi de rădăcina copacului... pac!... borcanul se făcu țăndări și din el ieși la iveală capul lui Pooh...

Atunci Guiț își dădu seama ce purcel prostuț a

fost și intr-atît se rușină încît se duse glonț acasă și se băgă în pat, cu o durere de cap. În schimb, Cristofor Robin și Pooh porniră împreună să-și ia cafeaua cu lapte.

— Of, ursulică! strigă Cristofor Robin. Cît de drag îmi ești!

— Și tu mie! răspunse Pooh.

Capitolul VI

ÎN CARE E ZIUA LUI IIOR ȘI EL PRIMEȘTE DOUĂ DARURI

Iior, bătrînul măgar cenușiu, stătea pe malul rîului și se privea în apă.

— Zguduitor! zise el. Asta este. Zguduitor!

Se întoarse și merse încet vreo douăzeci de metri mai la vale, trecu prin apă împroșcînd stropi în jur, după care se înapoie agale pe partea cealaltă.

Apoi se privi din nou în apă.

— Într-adevăr, e chiar așa cum am bănuit — rosti el. Nu-i cu nimic mai bine de pe partea asta. Dar cui îi pasă. Nimănui. Zguduitor! Asta este.

Se auzi un trosnet în mărăcinișul din spatele lui și Pooh se ivi de-acolo.

— Bună dimineața, Iior! zise Pooh.

— Bună dimineața, Ursule Pooh! răspunse Iior, posomorît. Dacă *o să fie* o dimineață bună. Lucru de care mă îndoiesc — urmă el.

— Păi de ce, ce s-a întîmplat?

— Nimic, Ursule Pooh, nimic. Nu poate oricine, și unii dintre noi nici n-o fac, asta-i tot ce se poate spune.

— Nu poate *ce?* întrebă Pooh, frecîndu-și nasul.

— Să se veselească. Să cînte și să joace. Pe-aici o să dăm peste dude-o mie.

— Aha! zise Pooh. Se gîndi îndelung, apoi întrebă: Ce fel de dude or să fie?

— Bonomie — urmă Iior, posomorît. Un cuvînt francez: *bonomie* — îl lămuri el. Eu nu mă plîng, dar așa stau lucrurile.

Pooh se așeză pe o piatră mare și încercă să cugete la toate astea. I se părea un fel de ghicitoare și nu se pricepuse niciodată la ghicitori, fiind, după cum se știe un urs cu foarte puțină minte. Așa că începu să cînte *Colleston Pin*[1].

---

[1] *În original: Cottleston Pie.*

Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin
De-i vin nu e om, dar oamenii vin,
De e să ghicesc, eu am s-o tot țin:
„Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin"...

Asta era prima strofă. După ce sfîrși, Iior nu spuse că nu-i place, așa că Pooh i-o cîntă cu drăgălășenie și pe a doua:

Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin,
Peștele tace și eu mă abțin,
De e să ghicesc, eu am s-o tot țin:
„Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin"...

Iior nu-l opri nici acum, deci Pooh își fredonă liniștit și cea de a treia strofă:

Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin,
De ce e puiul pui din senin,
De e să ghicesc, eu am s-o tot țin:
„Cotleston, Cotleston, Cotleston Pin".

— Așa se cade — zise Iior. Cîntă! Tralalala, tralala! Aici umblă cîinii cu covrigi în coadă. N-ai decît să petreci.
— Petrec — îl încredință Pooh.
— Unii pot — oftă Iior.
— Dar ce este, ce s-a întîmplat?
— Și dacă s-a-ntîmplat, parcă are vreo importanță?
— Pari așa de trist, Iior!

— Trist? Și de ce-aș fi trist? E doar ziua mea de naștere. Cea mai fericită zi a anului.
— Ziua ta de naștere? întrebă uimit Pooh.
— Desigur. Nu vezi? Ia te uită la toate darurile pe care le-am primit. Și își legănă piciorul dintr-o parte într-alta. Uită-te la torta sărbătoritului. Lumînări și acadele.

Pooh privi mai întîi spre dreapta, apoi spre stînga.
— Daruri? se miră el. Torta sărbătoritului? *Unde* sînt?
— Nu le vezi?
— Nu — zise Pooh.
— Nici eu — zise Iior. Am glumit — explică el. Ha, ha!
Pooh se scărpină în cap, puțin cam stînjenit de toate astea.
— Într-adevăr e ziua ta? întrebă el.
— Da, este.
— O, atunci îți urez mulți ani fericiți, Iior!

— Şi eu îţi urez mulţi ani fericiţi, Ursule Pooh!
— Păi doar nu-i ziua mea.
— Nu, e-a mea.
— Însă mi-ai spus: „Îţi urez la mulţi"...
— Ei, şi de ce nu? N-ai să mă faci să cred că vrei să fii nenorocit, nu-i aşa?
— O, înţeleg — răspunse Pooh.
— E destul de rău — adăugă Iior, gata-gata să se prăbuşească — că sînt eu însumi nenorocit, aşa, fără daruri, fără tortă, fără lumînări şi fără nimeni căruia să-i pese de mine, dar dacă şi alţii ar fi la fel de nefericiţi...

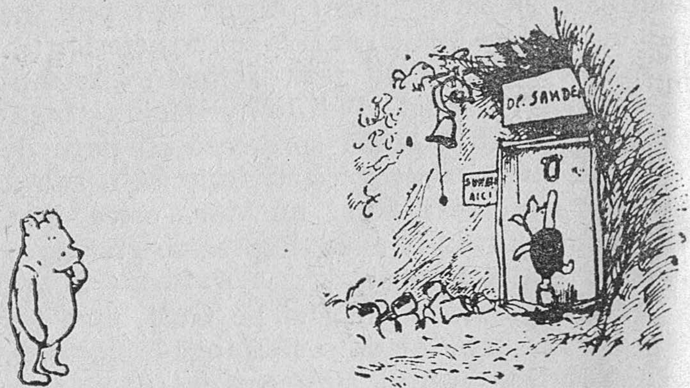
Asta era prea mult pentru Pooh. „Aşteaptă-mă aici", îi strigă el lui Iior şi, făcînd stînga-mprejur porni în grabă spre casă cît putu de iute, deoarece simţea că trebuie să-i aducă negreşit, bietului Iior, un dar, orice dar, chit că mai tîrziu ar avea timp să se gîndească la unul mai ca lumea.

În faţa casei sale îl găsi pe Guiţ, care tot sărea în sus, străduindu-se să ajungă la ciocănel.
— Salutare, Guiţ! îi spuse el.
— Salutare, Pooh! răspunse Guiţ.
— Ce vrei să faci?
— Vreau s-ajung la ciocănel — îl lămuri Guiţ. Treceam pe-aici şi...
— Lasă-mă pe mine în locul tău — se oferi amabil Pooh. Întinse laba şi bătu în uşă. Toc-

mai l-am văzut pe Iior — continuă el. Sărmanul, este tare necăjit, fiindcă-i ziua lui și nimănui nu-i pasă de el. Era foarte posomorît... îl știi doar pe Iior... și sta așa și... Cine naiba stă aici că ne ține atît afară pînă să deschidă? Și mai bătu o dată în ușă.

— Păi bine, Pooh — zise Guiț — doar e casa ta!

— O! se dumeri Pooh. Ai dreptate. Hai înăuntru!

Și intrară. Primul lucru pe care-l făcu Pooh fu să se ducă la dulap, să vadă dacă nu cumva i-a mai rămas vreo oală mică cu miere. Mai rămăsese, așa că o dădu jos.

— I-o dăruiesc lui Iior — zise el. Tu ce-ai de gînd să-i dai?

— N-aș putea să i-o dau și eu tot pe-asta? întrebă Guiț. Să i-o dăm amîndoi?

— Nu! răspunse Pooh. Cred că n-ar fi foarte potrivit.

— Bine. Atunci am să-i dau un balon. Mi-a mai rămas unul de la petrecerea mea. Să mă duc să-l aduc, ce zici?

— Da, Guiț, e o idee grozavă. E tocmai ceea ce își dorește Iior, ca să se înveselească. Nu se poate să nu te înveselești cînd primești în dar un balon.

Așadar, Guiț plecă tropăind, iar Pooh o porni și el în direcție opusă, cu oala lui de miere.

Era o zi călduroasă și calea cam lungă. Dar nu ajunse nici măcar la jumătatea drumului, cînd Pooh se simți cuprins de o neliniște ciudată, care puse stăpînire pe el, începînd din vîrful nasului și pînă-n tălpile

picioarelor. Era ca și cum o voce lăuntrică i-ar fi șoptit: „Pooh, e timpul să iei o gustărică".

— Vai de mine! rosti Pooh. N-aș fi crezut că-i atît de tîrziu.

Așadar, se așeză jos și scoase capacul oalei cu

miere: „Ce bine c-am adus-o cu mine — se gîndi el. Nu mulți urși care ies pe-o zi călduroasă ca asta s-ar fi gîndit să ia cu ei

ceva merinde." Și se apucă să mănînce.

— Dar ia stai! Încotro mă duceam? se întrebă el, după ce lipăi ultima picătură de miere din oală. A da, la Iior...

Se ridică încet-încet. Și deodată își aminti: mîncase darul pentru ziua de naștere a lui Iior.

— La naiba! strigă el. Ce mă fac acum? Trebuie să-i dau totuși ceva.

Cîteva clipe nu-i veni nimic în minte. Apoi se gîndi: „La urma urmei, e o oală foarte frumoasă, chiar dacă n-are miere, și dacă o spăl lună și pun pe cineva să-mi scrie pe ea « La mulți ani! », Iior ar putea ține înăuntru lucruri care să-i fie de folos". Și cum tocmai trecea prin pădurea de o sută de acri, intră la Buhă, care locuia acolo.

— Bună dimineața, Buhă! zise el.

— Bună dimineața, Pooh! răspunse Buha.

— La mulți ani de ziua lui Iior! îi ură Pooh.

— Aha, deci despre asta-i vorba!

— Ce-ai de gînd să-i dăruiești, Buhă?

— Tu ce-i dai, Pooh?

— Eu îi dau o oală folositoare în care să-şi ţină lucrurile şi aş vrea să te rog...

— Asta este? întrebă Buha, luînd-o din laba lui Pooh.

— Da, şi aş vrea să te rog...

— Cineva a ţinut miere în ea — băgă de seamă Buha.

— Poţi ţine orice în ea — rosti convins Pooh. E foarte bună aşa cum e. Voiam să te rog...

— Ar trebui să scrii „La mulţi ani!" pe ea.

— Tocmai asta voiam să te rog — zise Pooh — fiindcă scrisul meu e cam tremurat. Scriu bine, dar îmi tremură laba şi literele ajung acolo unde nu-i locul lor. Vrei să scrii „La mulţi ani!" pentru mine?

— E o oală frumoasă — zise Buha, tot sucind-o. N-aş putea să i-o dau şi eu? Din partea amîndurora?

— Nu — răspunse Pooh. Nu cred c-ar fi potrivit. Mai întîi am s-o spăl şi-apoi o să poţi scrie pe ea.

Pooh spălă bine oala şi o uscă, în timp ce Buha umezea vîrful creionului şi se tot întreba cum s-o fi scriind „ani"?

— Tu ştii să citeşti, Pooh? se interesă ea, niţeluş cam îngrijorată. Pe uşa mea e-un anunţ cum să baţi şi cum să suni, pe care l-a scris Cristofor Robin. Ai putut să-l citeşti?

— Cristofor Robin mi-a spus ce scrie acolo, așa că am putut.

— Foarte bine! O să-ți spun și eu ce scriu aici, așa că ai să fii în stare să citești.

Drept care, Buha scrise... și iată ce:

ALA MUȚI AN NANI NINI

Pooh se uită plin de admirație.

— I-am urat doar „La mulți ani!" — rosti cu nepăsare Buha.

— E-o urare foarte lungă — grăi Pooh, copleșit.

— De fapt, am scris: „Mulți, mulți ani fericiți, cu drag de la Pooh". E lesne de înțeles că pentru un rînd atît de lung întrebuințezi o bucată bună de creion.

— Da, înțeleg — zise Pooh.

În timp ce se petreceau toate acestea, Guiț se dusese acasă să ia balonul pentru Iior. Îl ținea strîns la piept ca să nu i-l smulgă vîntul și fugea cît îl țineau picioarele, vrînd să ajungă la Iior înaintea lui Pooh. Căci se gîndea că i-ar face plăcere să fie el cel dintîi care să sosească cu darul, după cum tare ar fi vrut să-i fi venit și ideea de a dărui balonul, fără ca nimeni să-i fi spus. Și tot alergînd, și tot gîndindu-se cît de mulțumit va fi Iior,

nu se uită unde calcă... și deodată nimeri cu piciorul într-o gaură de iepure și căzu în nas cît era de lung.

Poc!!!???...!!!

Guiț zăcea pe jos, întrebîndu-se ce s-a întîmplat. La început crezu că întreaga lume a sărit în aer. Pe urmă se gîndi că numai partea ei împădurită; apoi își zise că poate numai el a fost măturat de pe fața pămîntului, iar acum se află singur în lună sau altundeva și n-o să-l mai vadă niciodată pe Cristofor Ro-

bin, pe Pooh sau pe Iior. După aceea își zise: „Ei, bine, chiar dacă sînt în lună, nu trebuie să stau mereu cu fața în jos". Așa că se sculă prevăzător și se uită jur împrejur.

Era tot în pădure!

„Ia te uită ce ciudat! își zise. Mă întreb ce-o fi fost bubuitul acela? Doar nu puteam să fac atîta zgomot căzînd! Și unde mi-e balonul? De unde-o mai fi ieșit și zdreanța asta umedă?"

Era balonul.

— Vai de mine! strigă Guiț. Vai de mine și de mine! Ce să fac acum?! E prea tîrziu. Nu mai am cînd să mă întorc și nici n-am alt balon; dar poate că lui Iior nici nu-i plac foarte mult baloanele.

Așa că porni mai departe tropăind, trist ca vai de el. Ajungînd jos, pe malul unde stătea Iior, îi strigă din răsputeri:

— Bună dimineața, Iior!

— Bună dimineața, Guiț! răspunse Iior. Dacă o să fie bună — urmă el. Lucru de care

mă îndoiesc. Dar n-are nici o însemnătate — adăugă el.

— La mulți ani! îi ură Guiț, care se apropiase.

Iior încetă să se mai privească în unda apei și se întoarse uluit, holbîndu-se la Guiț.

— Ia mai spune o dată! îl rugă.

— La mul...

— Ia stai nițel!

Legănîndu-se pe trei picioare, își duse tare grijuliu la ureche al patrulea picior.

— Ieri am reușit — îi explică el, căzînd pentru a treia oară. E destul de ușor. Asta, ca s-aud mai bine... Ei, uite, am izbutit! Și-acum, ce spuneai? și-și împinse urechea înainte cu ajutorul copitei.

— La mulți ani! mai rosti o dată Guiț.

— Mie-mi urezi?

— Firește, Iior.

— De ziua mea?

— Da.

— Eu să am cu adevărat o zi a mea?

— Sigur, și ți-am adus și un dar.

Iior își luă copita dreaptă de la urechea dreaptă, se întoarse și, foarte anevoie, duse la ureche copita stîngă.

— Trebuie să aud lucrul ăsta și cu urechea cealaltă — zise el. Hai spune!

— Un dar! zbieră Guiț.
— Tot pentru mine?
— Da!
— Și tot de ziua mea?
— Firește, Iior.
— Eu să am cu adevărat o zi a mea?
— Da, Iior, și ți-am adus un balon.
— Balon? întrebă Iior. Ai zis un balon? Unul din lucrurile acelea mari și colorate pe care le umfli? Veselie, cîntec, joc, hopa-tropa, uite popa, nu e popa!
— Da, dar mă tem că... îmi pare tare rău, Iior, dar pe cînd alergam să ți-l aduc, am căzut.

— Vai, vai, ce pacoste! Ai alergat prea iute, îmi închipui. Nu cumva te-ai rănit, Guiț?
— Nu, dar, Iior dragă, balonul s-a spart!
Se lăsă o lungă tăcere.
— Balonul meu? întrebă în cele din urmă Iior.
Guiț încuviință din cap.

— Balonul de ziua mea?
— Da, Iior — zise Guiț cam fornăind ca să-și înghită lacrimile. Iată-l! Și-ți urez multă fericire de ziua ta.
Și-i dădu lui Iior peticul umed.
— Ăsta e? îl întrebă Iior, puțin mirat.
Guiț dădu din cap.
— Darul meu?
Guiț încuviință din nou.
— Balonul?
— Da.
— Mulțumesc, Guiț! spuse Iior. N-ai să te superi dacă te întreb — urmă el — ce culoare avea balonul ăsta cînd... cînd era încă un balon?
— Roșu.
— Mă gîndeam tocmai... Roșu... murmură el ca pentru sine — culoarea mea preferată... Și cît era de mare?
— Cam cît mine de mare.
— Tocmai mă gîndeam... cam cît Guiț de mare — murmură el, trist. Cum îmi place mie. Ei, nu-i nimic...
Guiț era tare mîhnit și nu mai știa ce să facă. Tot deschidea gura ca să zică ceva, dar, socotind că n-are nici un rost să spună „Asta-i", o închidea la loc.
Deodată auzi pe cineva strigînd de pe celălalt mal și-l văzu pe Pooh.

— La mulți ani! urlă Pooh, uitînd că-i mai făcuse o dată urarea.

— Mulțumesc, Pooh, îi am! răspunse posomorît Iior.

— Ți-am adus un mic dar — zise Pooh cu vioiciune.

— L-am și primit — rosti Iior.

Pooh trecu rîul, stropind în dreapta și în stînga, și ajunse la Iior, în timp ce Guiț se trase puțin mai la o parte, cu capul în labe, smiorcăindu-se de unul singur.

— E o „Oală Folositoare"! se fuduli Pooh. Iat-o! Și pe ea scrie: „Mulți, mulți ani fericiți, cu drag de la Pooh". Asta scrie aici. Și slujește să pui lucruri în ea. Poftim!

Cînd Iior văzu oala, mai-mai că sări în sus de bucurie.

— Grozav! zise el. Cred că balonul meu o să intre taman bine în oala asta.

— O, nu, Iior — se-mpotrivi Pooh. Baloanele sînt mult prea mari ca să încapă în oală. Balonul trebuie să-l ții...

— Nu al meu! se făli Iior. Uite, Guiț!

Și cum Guiț ridică îndurerat ochii spre el, Iior luă balonul în dinți și-l puse cu grijă în oală; apoi îl scoase afară și-l așeză jos, pe urmă îl luă din nou și-l așeză cu grijă în oală.

— Ai dreptate! strigă Pooh. Intră!
— Ai dreptate! strigă Guiț. Și iese!
— Nu-i așa? spuse Iior. Intră și iese ușor, ca o nimica toată.
— Mă bucur foarte mult — rosti Pooh, fericit — că m-am gîndit să-ți dăruiesc o Oală Folositoare ca să-ți pui lucrurile în ea.
— Mă bucur foarte mult — spuse Guiț, fericit — că m-am gîndit să-ți dau ceva de pus în Oala Folositoare.

Dar Iior nu-i asculta. El scotea mereu balonul și-l punea la loc, cuprins de o negrăită fericire...

....

— Dar eu nu i-am dat nimic? întrebă necăjit Cristofor Robin.
— Ba da — am răspuns eu — i-ai dat... nu-ți aduci aminte... i-ai dat... o mică...

— I-am dat o cutie cu vopsele să coloreze cu ele.

— Da, da, asta era.

— Şi de ce nu i-am dat-o de dimineaţă?

— Erai prea preocupat să pregăteşti petrecerea pentru el. A avut o tortă cu glazură şi trei luminări, iar numele lui era scris cu acadele trandafirii şi...

— Da, mi-aduc aminte — spuse Cristofor Robin.

Capitolul VII

ÎN CARE KANGA ȘI MICUL RU VIN ÎN PĂDURE, IAR GUIȚ FACE O BAIE

Nimeni nu părea să știe de unde au sosit, dar s-au trezit cu ei în pădure: Kanga și micul Ru.

Cînd Pooh îl întrebă pe Cristofor Robin: „Cum au ajuns pe meleagurile noastre?“ Cristofor Robin îi răspunse: „Cum se obișnuiește, dacă știi ce-nseamnă asta, Pooh“. Și Pooh, care nu știa, zise: „Aha!“ Apoi dădu de două ori din cap și repetă: „Cum se obișnuiește. Aha!“

Și pe urmă se duse la prietenul său Guiț, să vadă ce crede el despre toate astea. La Guiț acasă îl găsi și pe Iepurilă. Așa că dezbătură problema împreună.

— Ce nu-mi place în chestia asta — spuse Iepurilă — este că aici eram noi, tu, Pooh, și tu Guiț, și cu mine, și deodată...

— Și Iior — îi aminti Pooh.

— Și Iior, și deodată...

— Și Buha — îi aminti Pooh.
— Și Buha, și deodată, pe neașteptate...
— O, și Iior — zise Pooh — era să-l uit.
— Aici eram noi — rosti rar și răspicat Iepurilă — noi toți, și iată că într-o bună dimineață ne trezim și... ce găsim? Găsim printre noi un Animal Ciudat: un animal de care nici măcar n-am auzit vreodată! Un animal care-și poartă familia în buzunar. Să zicem că *eu* mi-aș purta familia în buzunar, cîte buzunare mi-ar trebui?
— Șaisprezece — grăi Guiț.
— Șaptesprezece, nu-i așa? urmă Iepurilă. Și încă unul pentru batistă fac optsprezece, deci optsprezece buzunare la o singură haină. N-am timp de ele.
Rămaseră pe gînduri, fără să scoată o vorbă vreme îndelungată. Apoi Pooh, care de cîteva clipe se-ncruntase tare de tot, rupse tăcerea:
— Eu zic cincisprezece.
— Ce? întrebă Iepurilă.
— Cincisprezece.
— Cincisprezece ce?
— Familia ta.
— Ce-i cu ea?
Pooh își frecă nasul și spuse că i s-a părut că Iepurilă vorbise despre familia lui.
— Oare? întrebă Iepurilă, distrat.

— Da, ai zis...

— Lasă asta, Pooh — îl întrerupse Guiț, nerăbdător. Problema este: ce facem cu Kanga?

— Aha! Că bine zici — rosti Pooh.

— Cel mai bine ar fi așa — începu Iepurilă. Să-l furăm pe micul Ru și să-l ascundem, iar cînd Kanga o să întrebe: „Unde-i micul Ru?", să răspundem: „Aha!"

— Aha! încercă Pooh să repete întocmai. Aha! Aha!... Sigur că da — urmă el — dar am putea spune: „Aha!" și fără să-l fi furat pe micul Ru.

— Pooh — rosti îngăduitor Iepurilă — n-ai nici un pic de minte.

— Știu — răspunse cu umilință Pooh.

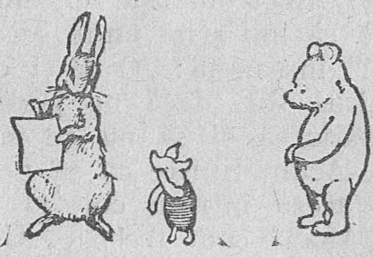
— Zicem „Aha!" în așa fel, încît Kanga să priceapă că noi știm unde se află micul Ru. „Aha!" înseamnă: „O să-ți destăinuim unde e micul Ru, dacă ne făgăduiești să părăsești pădurea și să nu te mai întorci niciodată". Acum liniște ca să pot chibzui.

Pooh se așeză într-un colț și încercă să rostească „Aha!" cum trebuie. Uneori i se părea că înseamnă ceea ce spusese Iepurilă, alteori i se părea că nu.

„Îmi închipui că e nevoie doar de exercițiu — cugetă el. Mă întreb dacă și Kanga are nevoie de exercițiu ca să înțeleagă."

— Mai e doar un singur lucru — începu Guiț, oarecum neliniștit. Am vorbit cu Cristofor Robin și el spunea că, îndeobște, Kanga este socotită ca unul dintre animalele cele mai fioroase. Mie nu mi-e frică de animalele fioroase în împrejurări obișnuite, dar se știe că, dacă unuia dintre cele mai fioroase animale i se ia puiul, devine atît de fioros, cît două dintre cele mai fioroase animale. Și-n cazul ăsta, poate, e o nebunie să zici: „Aha!"

— Guiț — îl mustră Iepurilă, scoțînd un creion și muindu-i vîrful în gură — n-ai pic de curaj!

— E greu să fii viteaz cînd nu ești decît un animal foarte mic — oftă Guiț, fornăind ușor pe nas.

Iepurilă, care începuse să scrie și era foarte ocupat, ridică ochii și spuse:

— Tocmai pentru că ești un animal foarte mic ai să ne fii de folos în planul pe care-l punem la cale.

Guiț se însufleți așa de tare la gîndul că va fi de folos, încît uită să se mai sperie. Iar cînd Iepurilă îl încredință că, în ce privește animalele de felul Kangăi, ele nu sînt fioroase decît în lunile de iarnă, pe cînd în celelalte anotimpuri sînt din cale-afară de blînde, Guiț abia mai putea sta locului, într-atît ardea de dorința de a le fi numaidecît de folos.

— Dar eu? întrebă Pooh, trist. Îmi închipui că eu nu pot fi de folos.

— Nu-i nimic, Pooh — îl consolă Guiț — poate altă dată.

— Fără Pooh — rosti solemn Iepurilă, ascuțindu-și creionul — planul pe care-l punem la cale ar fi cu neputință de adus la îndeplinire.

— O! exclamă Guiț și se căzni să nu pară dezamăgit.

Iar Pooh se duse într-un colț al odăii și-și zise plin de el: „Cu neputință fără mine! Ce urs grozav mai sînt!"

— Acum ascultați cu toții — ceru Iepurilă cînd isprăvi de scris, și Pooh și Guiț ascultară zeloși, cu gura căscată.

Iată ce le citi Iepurilă:

Plan de capturare a micului Ru

1 *Observații generale:* Kanga aleargă mai iute decît oricare dintre noi, chiar decît mine.

2 *Alte observații și mai generale:* Kanga nu-și ia niciodată ochii de la micul Ru, decît atunci cînd puiul stă închis în siguranță în buzunarul ei.

3 *De aceea:* Dacă e să-l capturăm pe micul Ru, trebuie s-o luăm la fugă cu mult înaintea Kangăi, deoarece ea aleargă mai iute decît oricare dintre noi, chiar decît mine (vezi punctul 1).

4 *O idee:* Dacă Ru sare afară din buzunarul Kangăi și Guiț sare înăuntru, Kanga nu va băga de seamă, fiindcă Guiț e un animal foarte mic.

5 Ca Ru.

6 Dar Kanga va trebui mai întîi să se uite în cealaltă parte, așa încît să nu-l vadă pe Guiț cînd sare înăuntru.

7 Vezi punctul 2.

8 *Altă idee:* Dacă Pooh o să-i vorbească în chip foarte atrăgător, poate că ea va privi o clipă în cealaltă parte.

9 Și-atunci o să fie cu putință să fug cu Ru.
10 Repede.
11 *Iar Kanga nu-și va da seama de deosebire decît după aceea.*

Iepurilă citi mîndru, cu glas tare, acest plan și, cîtăva vreme, după ce-l citi, nimeni nu spuse nimic. Apoi Guiț, care deschidea și închidea gura fără să scoată vreun sunet, izbuti să rostească foarte răgușit:

— Și după aceea?

— Ce vrei să spui?

— Cînd Kanga o să-și dea seama de deosebire?

— Atunci o să zicem cu toții: „Aha!"

— Toți trei?

— Da.

— O!

— Ce-i, ce te supără, Guiț?

— Nimic — răspunse Guiț — atîta vreme cît tustrei o să spunem „Aha!". Atîta vreme cît tustrei o să spunem „Aha!", nu-mi pasă — urmă el — că eu n-am să m-apuc să zic „Aha!" de unul singur. N-ar suna la fel de bine. Și fiindcă veni vorba — mai întrebă — ești sigur-sigur cu privire la spusele tale în ce privește lunile de iarnă?

— Ce luni de iarnă?

— Da, în ce privește ferocitatea numai în lunile de iarnă.

— Da, da, așa e. Ei, Pooh, ai priceput ce-ai de făcut?

— Nu — răspunse Pooh — nu încă. Ce trebuie să fac?

— Ei bine, tu trebuie să vorbești mult, foarte mult cu Kanga, în așa fel ca ea să nu bage de seamă nimic.

— O, și despre ce?

— Despre orice vrei.

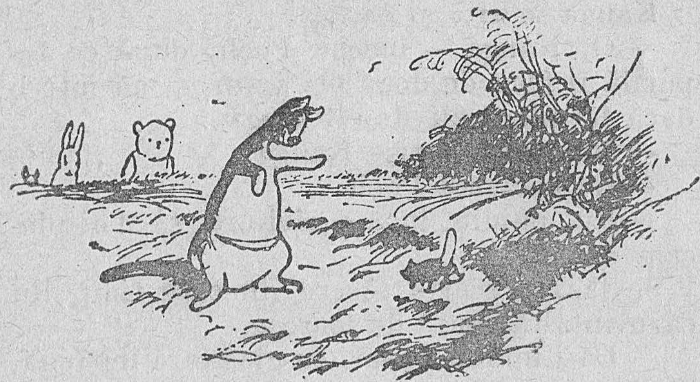
— Adică să-i spun o frîntură de poezie sau așa ceva?

— Bună idee! îl lăudă Iepurilă. Grozav! Atunci haidem!

Așadar, au pornit cu toții s-o caute pe Kanga. Kanga și Ru petreceau o după-amiază liniștită într-un colț nisipos din pădure. Ru făcea mici sărituri pe nisip, cădea în găurile

de șoareci și se cățăra iar afară. Kanga, care-și cam pierduse răbdarea, îl tot zorea:

— Numai o săritură mai faci, puiule, și pe urmă mergem acasă.

În clipa aceea cine altul decît Pooh se ivi urcînd dealul cu mersul lui greoi.

— Bună ziua, Kanga!

— Bună ziua, Pooh!

— Uită-te la mine cum sar! țipă Ru și căzu în altă gaură de șoarece.

— Bună, Ru, micuțul meu prieten!

— Ne pregăteam tocmai să mergem acasă — spuse Kanga. Bună ziua, Iepurilă! Bună ziua, Guiț!

Iepurilă și Guiț, care ajunseseră pe culme venind de pe cealaltă coastă a dealului, dădură bună ziua și-l salutară pe Ru, iar Ru îi rugă să se uite cum sare, așa că se opriră să-l privească.

Kanga se uită și ea...

— O, Kanga — începu Pooh, după ce Iepurilă îi făcu de două ori semn — mă întreb dacă îți place cît de cît poezia.

— Nu prea — zise Kanga.

— O! exclamă Pooh.

— Ru, puiule, încă o săritură, și-apoi plecăm acasă.

Se lăsă o scurtă tăcere, în care timp Ru căzu în altă gaură de șoarece.

— Dă-i înainte! șopti cu glas tare Iepurilă, ducînd laba la gură.

— Și fiindcă veni vorba de poezie — urmă Pooh — am compus venind încoace o mică bucată în versuri, sună cam așa... Ăăă... stai să-mi aduc aminte.

— Drăguț — îl întrerupse Kanga. Acum, Ru, puiule...

— O să-ți placă poezia asta — zise Iepurilă.

— O s-o îndrăgești — zise Guiț.

— Trebuie s-o asculți cu multă atenție — zise Iepurilă.

— În așa fel, încît să nu pierzi nici un cuvînt — zise Guiț.

— O, da — răspunse Kanga, fără însă a-și lua ochii de la micul Ru.

— Cum e, Pooh? îl îndemnă Iepurilă. După ce tuși ușor, Pooh începu:

Rînduri

scrise de un urs

cu foarte puțină minte

Arde luni soarele tare,
Și m-apucă o mirare;
Spune, adevărat e, oare,
Care-i ce și ce e care?

Apoi marți cînd nu stă ploaia,
Mă cuprinde iar văpaia,
Ori e laia, ori bălaia
Ăsta-i ăla, asta-i aia?

Miercuri zările-s senine,
Eu nu am de ce mă ține
Și mă-ntreb, așa e bine,
Cine-i oare, care-i cine?

Joi pămîntu-i ca de stei
Și sînt țurțuri unde vrei;

Pare clar și cu temei
Ce-i al cui, dar al cui ce-i?

Vineri...

— Da, nici vorbă, nu! spuse Kanga, fără a aștepta să mai afle ce s-a întîmplat vineri. Numai o singură săritură, Ru, puiule, și-apoi *trebuie* într-adevăr să plecăm.

Iepurilă îi dădu ghes lui Pooh, împungîndu-l cu cotul.

— Și fiindcă veni vorba de poezie — adăugă repede Pooh — ai văzut copacul de acolo?

— Unde? întrebă Kanga. Haide, Ru...

— Drept acolo — și Pooh arătă cu degetul în spatele Kangăi.

— Nu — zise Kanga. Acum sări înăuntru, Ru, puiule, și-o să mergem acasă.

— Trebuie să privești neapărat copacul de colo — spuse Iepurilă. Să te-ajut să sari în buzunar, Ru? Și-l ridică pe Ru între labe.

— De-aici văd în copac o pasăre — zise Pooh. Ori o fi un pește?

— De aici poți vedea pasărea... de n-o fi cumva un pește — vorbi Iepurilă.

— Nu-i un pește, e-o pasăre — zise Guiț.

— Așa-i — întări Iepurilă.

— E un graur sau o mierlă? întrebă Pooh.

— Păi aici e-aici — zise Iepurilă. E o mierlă sau un graur?

În sfîrșit Kanga întoarse capul să privească. Și-n clipa în care ea era cu capul întors, Iepurilă rosti cu glas tare: „Haide, Ru, înăuntru!" și Guiț sări în buzunarul Kangăi, iar Iepurilă o luă la goană, cu Ru între labe, și fugea cît îl țineau picioarele.

— Hei, unde-i Iepurilă? întrebă Kanga, întorcînd capul. Te simți bine Ru, puiule?

Guiț scoase un țipăt ascuțit, întocmai ca Ru, din fundul buzunarului Kangăi.

— Iepurilă a fost nevoit să plece — spuse Pooh. Cred că s-a gîndit la un lucru care trebuia neîntîrziat pus la punct.

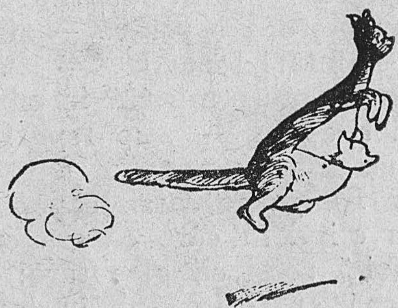
— Și Guiț?

— Cred că Guiț s-a gîndit și el la ceva tot atunci. În același timp.

— Ei, trebuie să plecăm acasă — hotărî Kanga. La revedere, Pooh!

Și din trei sărituri se făcu nevăzută.

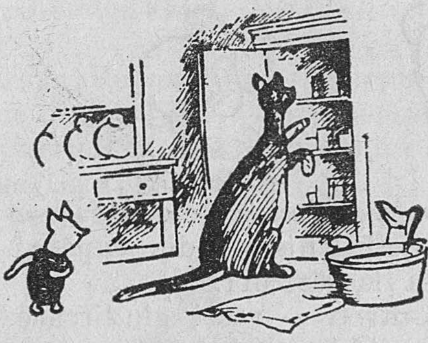
Pooh privi în urma ei. „Tare aș vrea să pot sări și eu în felul ăsta — cugetă el. Dar unii pot, alții nu. Așa stau lucrurile."

Guiț însă trecea prin clipe cînd dorea ca mama lui Ru să nu poată sări astfel. Adesea, cînd avea de făcut un drum lung prin pădure, el ar fi vrut să fie o pasăre, dar acum stătea și se gîndea, hurducat în fundul buzunarului Kangăi:

înseamnă prind
asta să să cu
„Dacă zbori n-am adevărat
niciodată gust".

Și cînd se ridica în sus, ofta: „Oooo!", și cînd cobora, se văita: „Au!" Și tot drumul, pînă acasă la Kanga, a ținut-o întruna: „Oooo!" „Au!" „Oooo!" „Au!" „Oooo!" „Au!" De cum își deschise buzunarul Kanga pricepu, bineînțeles, despre ce era vorba. O clipă îi fu teamă, dar numaidecît își zise că n-are motiv; nu se îndoia o clipă că Cristofor Ro-

bin nu va îngădui să i se-ntîmple ceva lui Ru. Așa că-și spuse: „Dacă ei vor să-mi joace un renghi, las' c-am să le joc eu unul!"

— Și-acum, Ru, puiule — grăi ea, scoțîndu-l pe Guiț din buzunar — la culcare!

— Aha! rosti Guiț cît putu mai bine, după înfricoșătoarea călătorie. Dar nu izbuti un „Aha!" prea grozav, și Kanga nu păru să înțeleagă ce vrea să însemne.

— Baia întîi — zise ea cu voioșie.

— Aha! rosti Guiț, uitîndu-se îngrijorat împrejur și căutîndu-i pe ceilalți.

Dar ceilalți nu se aflau acolo. Iepurilă se juca cu micul Ru acasă la el, îndrăgindu-l din ce în ce mai mult, iar Pooh, care luase

hotărîrea s-o ajungă pe Kanga, se mai găsea încă în colțul nisipos din capătul pădurii și se exersa la sărituri.

— Mă-ntreb — rosti gînditoare Kanga — dacă n-ar fi bine să facem în seara asta o baie rece. Vrei, Ru, puiule?

Guiț, căruia de fapt nu-i plăcea deloc să se îmbăieze, indignat prinse să clănțăne din dinți și spuse cu un glas care voia să pară mai plin de curaj:

— Kanga, cred că a venit vremea să vorbim deschis.

— Ru, mic și caraghios! zise Kanga pregătind apa pentru baie.

— Nu sînt Ru — rosti tare Guiț. Eu sînt Guiț.

— Da, puiule, da — răspunse Kanga, mîngîietor. I-auzi-l cum își preface glasul ca să semene cu al lui Guiț! Ce deștept e! urmă ea în timp ce scotea din dulap un calup mare de săpun galben. Mă-ntreb ce-o să-i mai dea prin gînd?

— Nu vezi? strigă Guiț. N-ai ochi? Uită-te la mine!

— Asta și fac, Ru, puiule — răspunse Kanga, destul de aspru. Și știi ce ți-am spus ieri privitor la maimuțăritul oamenilor. Dacă-l mai imiți pe Guiț, ai s-ajungi s-arăți ca el, și gîndește-te ce rău o să-ți pară atunci. Ei,

gata, treci la baie și să nu mă silești să-ți spun a doua oară!

Pînă să-și dea seama ce se-ntîmplă, Guiț se pomeni în baie, iar Kanga începu să-l

săpunească vîrtos cu o mănușă mare, plină de clăbuc.

— Au! striga Guiț. Lasă-mă! Eu sînt Guiț!

— Nu deschide gura, puiule, că altfel îți intră săpun în ea — încerca să-l potolească Kanga. Așa... Și ce-ți spuneam înainte?

— O...o...o faci într-adins — bolborosi Guiț cînd putu să vorbească din nou; apoi ca din întîmplare, mănușa clăbucită îi intră în gură.

— Așa-i bine, puiule, nu mai spune nimic — urmă Kanga, și peste o clipă Guiț ieșea din baie și era frecat cu prosopul ca să se usuce. Acum — grăi Kanga — doctoria și în pat.

— Ce... ce... ce doctorie? îngăimă Guiț.

— Care te face să crești mare și voinic, puiule. Doar nu vrei să rămîi mic și slab ca Guiț, nu? Ei, hai!

În clipa aceea se auzi o bătaie în ușă.

— Intră! zise Kanga și Cristofor Robin intră în casă.

— Cristofor Robin! Cristofor Robin! strigă Guiț. Spune-i Kangăi cine sînt. Ea o ține morțiș că sînt Ru. Nu sînt Ru, nu-i așa?

Cristofor Robin se uită cu atenție la el și clătină din cap.

— Nu poți să fii Ru — încuviință băiețașul — deoarece chiar acum l-am văzut pe Ru jucîndu-se la Iepurilă acasă.

— Nemaipomenit! exclamă Kanga. Închipuie-ți! Închipuie-ți cum am putut să fac o greșeală ca asta?!

— Ei, vezi! o mustră Guiț. Ți-am spus doar că eu sînt Guiț.

Cristofor Robin clătină iar din cap:

— Nu, nu ești Guiț. Eu îl cunosc bine pe Guiț, el are cu totul altă culoare.

Guiț începu să spună că numai baia pe care abia o făcuse era de vină, apoi se gîndi că poate n-ar trebui să spună lucrul acesta, dar cînd deschise gura să zică altceva, Kanga îi vîrî lingura cu doctorie, iar după aceea îl bătu pe spate, încredințîndu-l că atunci cînd te obișnuiești cu ea are un gust destul de bun.

— Ştiam eu că nu-i Guiţ — grăi Kanga. Dar mă-ntreb cine-ar putea să fie?

— Poate-i vreo rudă de-a lui Pooh — îşi exprimă părerea Cristofor Robin. O fi vreun nepot, vreun unchi sau cam aşa ceva...

Kanga încuviinţă spusele lui şi zise că trebuie să-i dea negreşit un nume.

— Am să-i zic Putel — îl boteză Cristofor Robin. Mai pe scurt Henri Putel.

Dar chiar în clipa cînd lucrul fu hotărît, Henri Putel se smulse din braţele Kangăi, şi sări jos. Spre marea lui bucurie, Cristofor Robin lăsase uşa deschisă. Niciodată Henri-Putel-Guiţ n-a alergat atît de iute şi nu s-a oprit decît cînd a ajuns aproape de casă.

Cînd mai avea doar vreo sută de metri de făcut, a încetat să mai gonească, şi tot restul drumului s-a tăvălit prin ţărînă, ca să-şi recapete culoarea lui plăcută şi dragă.

Astfel Kanga şi Ru au rămas în pădure. Şi în fiecare marţi Ru îşi petrecea ziua în tovă-

rășia bunului său prieten Iepurilă, și-n fiecare marți, Kanga își petrece ziua în tovărășia bunului ei prieten Pooh, învățîndu-l să sară, și-n fiecare marți, Guiț își petrecea ziua în tovărășia bunului său prieten Cristofor Robin.

Și uite așa erau din nou fericiți cu toții.

Capitolul VIII

ÎN CARE CRISTOFOR ROBIN CONDUCE O EXPOTIȚIE LA CERCUL POLAR

Într-o zi frumoasă, Pooh porni tropăind spre capătul pădurii, ca să vadă dacă, la drept vorbind, prietenului său Cristofor Robin îi plăceau urșii. În dimineața aceea, la dejun (alcătuit doar dintr-un strat subțire de marmeladă întins pe o bucată sau două de fagure), lui Pooh îi veni deodată în minte un nou cîntec. Începea cam așa:

Cîntați, ura! Trăiască ursul!...

Ajuns aici, se scărpină în cap și se gîndi: „E-un început foarte bun pentru un cîntec, dar ce mă fac cu-al doilea vers?“ Încercă el să cînte „ura“ de două-trei ori, dar nu ieșea cine știe ce. „Poate ar fi mai bine — cugetă el — dacă aș spune «Aha! Trăiască ursul!»“ Cîntă, așadar, „Aha!...“, dar nici de astă dată nu fu mai bine. „Nu-i nimic — hotărî el — am să cînt primul vers de două ori și, poate, dacă-l cînt foarte repede, o să mă po-

menesc fredonîndu-l de la sine pe-al treilea și pe-al patrulea, înainte de-a avea vreme să mă gîndesc la ele, și uite așa o să iasă un Cîntec Bun." Să-i dăm drumul:

Cîntați, ura! Trăiască ursul!
Cîntați, ura! Trăiască ursul!
Ce-i dacă-s ploi neîncetate,
Pe bot am miere pe săturate,
Și de-s cîmpiile dezghețate
Am miere pe labele mele spălate.
Ura! Lui Pooh o viață nouă,
Ura! Lui Pooh o viață nouă,
Iau o gustare peste-o oră sau două!...

Era atît de încîntat de cîntecul lui, încît îl îngînă tot drumul pînă-n capătul pădurii. „Dacă îl mai cînt mult — chibzui el — o să vină vremea să-mi iau gustarea, și-atunci ultimul vers nu se mai potrivește." Așa că se mulțumi numai să-l fredoneze.

Cristofor Robin ședea în fața casei și-și punea cizmele înalte. De cum văzu cizmele înalte, Pooh știu că se pregătește o aventură. Își șterse mierea de pe bot cu dosul labei și se ferchezui ca s-arate cît mai chipeș, gata să ia parte la orice acțiune.

— Bună dimineața, Cristofor Robin! strigă el.

— Salutare, Pooh, ursulică! Nu izbutesc să-mi trag cizma.

— Asta-i rău! spuse Pooh.

— N-ai vrea să fii atît de drăguț și să mă sprijini? Că tot trăgînd așa de tare, o să cad pe spate.

Pooh se așeză, își înfipse labele dinapoi în pămînt și se propti bine în spatele lui Cristofor Robin, iar Cristofor Robin se propti bine în spatele lui, și trase, și trase... pînă ce-i intră piciorul în cizmă.

— Ei, cu treaba asta am isprăvit — se bucură Pooh. Ce mai avem de făcut acum?

— Plecăm toți într-o expediție — îl vesti Cristofor Robin, sculîndu-se de jos și scuturîndu-și hainele de praf. Îți mulțumesc, Pooh.

— Plecăm într-o *expotiție?* întrebă cu-nflăcărare Pooh. Cred că niciodată n-am fost într-o... de-asta. Unde o să plecăm în expotiție?

— Expediție, urs prostuț! Are un *x* înăuntru.

— O, știu! răspunse Pooh.
Dar de fapt, nu știa.
— Plecăm să descoperim Cercul Polar.
— O! exclamă din nou Pooh. Ce-i aia Cercul Polar? întrebă el.
— E un lucru care se descoperă — rosti cu nepăsare Cristofor Robin, care nici el nu prea era sigur ce și cum.
— O, înțeleg — zise Pooh. Oare urșii sînt de vreun folos la descoperirea lui?
— Bineînțeles că sînt. Și Iepurilă, și Kanga, și voi toți. E o expediție! Asta înseamnă o expediție: un șir lung, alcătuit din oricine. Mai bine le-ai spune și celorlalți să fie gata de plecare, în timp ce eu o să văd dacă pușca mea e-n bună stare. Și toți trebuie să aducem provizii.
— Să aducem ce?
— De-ale gurii.
— O! grăi Pooh, fericit. Am crezut c-ai spus provizii. Mă duc să-i vestesc. Și porni tropăind.
Prima persoană pe care o întîlni fu Iepurilă.
— Salutare, Iepurilă, tu ești? îl întîmpină el.
— Hai să zicem că nu sînt eu, să vedem ce se-ntîmplă — răspunse Iepurilă.

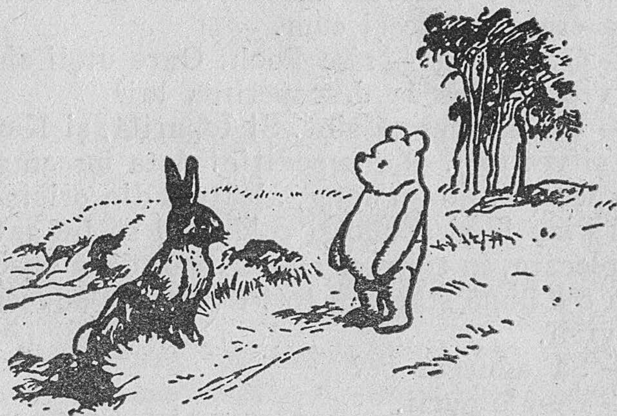
— Am un mesaj pentru tine.

— I-l voi transmite.

— Plecăm într-o expotiție cu Cristofor Robin.

— Și ce-i asta în care o să plecăm?

— Un fel de vapor, cred — zise Pooh.

— Aha! Ceva de felul ăsta!

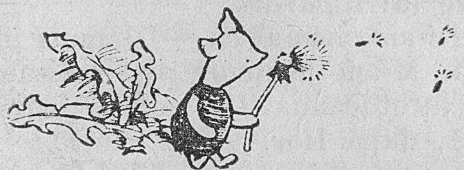
— Da. Și-o să descoperim un Cerc Polar sau mai știu eu ce de soiul ăsta. Oricum, plecăm să-l descoperim.

— Da' plecăm? E sigur că plecăm? întrebă Iepurilă.

— Da. Și trebuie s-aducem pro-de-ale-gurii cu noi. Dacă vrem să punem ceva în gură.

Acum mă duc la Guiț. Spune-i tu Kangăi, vrei?

Și Pooh îl părăsi pe Iepurilă, grăbindu-se spre locuința lui Guiț. Guiț ședea în fața casei sale, sufla fericit într-o păpădie și se-ntreba dacă o să se-ntîmple anul ăsta, la anul, cîndva sau niciodată... Tocmai desco-

perise că n-avea să se întîmple niciodată și se străduia să-și amintească despre ce era vorba, cu speranța că în nici un caz nu era vorba de un lucru frumos. În clipa aceea sosi Pooh.

— O, Guiț — spuse Pooh cu înflăcărare — plecăm într-o expotiție cu toții, cu de-ale gurii. Să descoperim ceva.

— Să descoperim ce? întrebă Guiț, neliniștit.

— Ei, ceva.

— Nimic fioros?

— Cristofor Robin n-a pomenit nimic despre lucruri fioroase. A spus doar că au un „x".

— Nu de nixurile lor îmi pasă — rosti cu seriozitate Guiț — ci de colți. Dar dacă merge Cristofor Robin, nu-mi pasă de nimic.

În cîteva clipe se și aflau cu toții la marginea pădurii, și expotiția porni la drum.

În frunte mergea Cristofor Robin și Iepurilă, apoi veneau Guiț și Pooh; după ei, Kanga, cu Ru în buzunar, și Buha, pe urmă Iior, iar la coadă, într-un șir lung, toți prietenii și rudele lui Iepurilă.

— Nu i-am chemat eu — lămuri în treacăt Iepurilă. M-am pomenit nitam-nisam cu ei. Așa fac întotdeauna. Da' pot să mărșăluiască la urmă, după Iior.

— Vreau să spun — bombăni Iior — că este scandalos. Eu n-am vrut să fac parte din expo... cum îi zice Pooh. Am venit doar ca să fiu îndatoritor. Dar ce mai încoace-încolo, iată-mă-s aici și, de vreme ce mă aflu la coada expo... cum îi ziceți voi... atunci măcar lăsați-mă să fiu ultimul. Numai că de cîte ori o să vreau să m-așez jos la un mic popas, va trebui mai întîi să mătur cu coada jumătate de duzină de prieteni și rude mai

mici de-ai lui Iepurilă. Ceea ce faceți nu mai e deloc o expo... cum naiba i-o fi zicînd, ci curat o gălăgie fără noimă. Asta am avut de spus.

— Am priceput ce vrea să zică Iior — îi lămuri Buha. Dacă o să-mi cereți părerea...

— Nu cer părerea nimănui! se răsti Iior. Eu vă spun doar atît: în ce mă privește, putem să căutăm Cercul Polar sau să ne jucăm de-a „Hai să mergem în pădure/Să culegem fragi și mure/Să culegem fragi frumoși/Cu o toartă fără coș"... Pentru mine e același lucru.

Se auzi o chemare din capul șirului.

— Înainte! strigă Cristofor Robin.

— Înainte! strigară Pooh și Guiț.

— Înainte! strigă Buha.

— Pornim! spuse Iepurilă. Trebuie să plec. Și se grăbi spre rîndurile din față ale expediției împreună cu Cristofor Robin.

— Foarte bine! încuviință și Iior. Să mergem! Dar să nu ziceți că nu v-am spus.

Prin urmare, porniră cu toții să descopere Cercul Polar. Și cum mergeau așa, începură să pălăvrăgească între ei ba de una, ba de alta, în afară de Pooh, care compunea un cîntec.

— Asta e prima strofă, — îi spuse el lui Guiț cînd o termină.

— Prima strofă a cui?

— A cîntecului meu.

— Care cîntec?

— Ăsta.

— Care ăsta?

— Ei, Guiț, dacă asculți, o să-l auzi.

— De unde știi că nu te-ascult?

La care, Pooh, nemaiștiind ce să-i răspundă, începu să cînte:

S-au dus să caute Cercul Polar
Guiț, și Buha, și Iior măgar.
Descoperire ca asta mai rar
Pentru Buhă, Guiț și Iior măgar.
Cristofor Robin și Pooh, negreșit,
Și Iepurilă cu-ai săi au pornit,

Și unde e Cercul ei n-aveau habar
Trăiască cu toții și Iior măgar!...

— Liniște! spuse Cristofor Robin, întorcîndu-se către Pooh. Ne apropiem de un loc primejdios.

— Liniște! spuse Pooh, întorcîndu-se repede către Guiț.

— Liniște! spuse Guiț către Kanga.

— Liniște! spuse Kanga către Buhă, în timp ce Ru își spuse singur de cîteva ori în șoaptă: „Liniște!"

— Liniște! spuse Buha către Iior.

— Liniște! strigă Iior cu glas cumplit către toate rudele și prietenii lui Iepurilă.

Și „Liniște!" își șușotiră aceștia grabnic unul altuia înspre capătul șirului, pînă auzi și ultimul dintre ei. Și ultimul, cel mai mic prieten și rudă a lui Iepurilă, se simți atît de zguduit cînd își dădu seama că întreaga expotiție îi spune lui să tacă, încît își vîrî adînc capul într-o crăpătură din pămînt

și rămase acolo două zile pînă ce trecu primejdia, apoi se repezi acasă în mare grabă și din ziua aceea trăi liniștit alături de mătușa lui. Numele său era Alexandru Gîndac.

Expotiția ajunsese la un rîu care șerpuia înspumat între maluri înalte și stîncoase. Cristofor Robin văzu îndată ce mare primejdie îi paște.

— Aici e locul cel mai bun pentru ambuscadă — lămuri el.

— Unde să cadă? îl întrebă în șoaptă Pooh pe Guiț. Într-o tufă de grozamă?

— Dragul meu Pooh — îl luă de sus Buha, după cum îi era obiceiul — nu știi oare ce-i o ambuscadă?

— Buhă — interveni Guiţ. privind-o sever drept în ochi — ceea ce mi-a şoptit Pooh a fost o chestiune întru totul personală şi nu era nevoie...

— O ambuscadă e un soi de surpriză — urmă Buha.

— Păi şi tufa de grozamă e uneori o surpriză — zise Pooh.

— O ambuscadă, aşa cum mă pregăteam tocmai să-i explic lui Pooh — rosti Guiţ — e un soi de surpriză.

— Dacă nişte indivizi se năpustesc deodată asupra ta, asta se cheamă ambuscadă — încheie Buha.

— Cînd nişte indivizi se năpustesc deodată asupra ta, asta-i o ambuscadă, Pooh — îl lămuri mai departe Guiţ.

Aflînd ce este o ambuscadă, Pooh spuse că într-o zi, cînd a căzut dintr-un copac, o tufă de grozamă a sărit la el şi i-au trebuit şase zile să se curețe de ghimpi.

— Nu vorbim acum de tufe de grozamă — îl cam repezi Buha.

— Ba eu vorbesc — îi răspunse Pooh.

Urcau cu multă prevedere în susul rîului, sărind din stîncă în stîncă. Şi după ce străbătură o mică bucată de drum, ajunseră într-un loc unde malurile se lărgeau de o parte

și de alta, așa că apa era mărginită de cîte o fîșie de luncă acoperită cu iarbă, unde se puteau așeza să se odihnească. Cum văzu acest loc, Cristofor Robin strigă:

— Opriți!

Și toți se așezară și se odihniră.

— Cred că ar fi bine să mîncăm acum toate proviziile, ca să nu mai avem atît de mult de cărat — spuse Cristofor Robin.

— Să mîncăm toate ce? întrebă Pooh.

— Tot ce-am adus — zise Guiț și se apucă de treabă.

— Ce idee strașnică! chiui Pooh și se apucă și el de treabă.

— V-ați adus cu toții cîte ceva, nu? întrebă Cristofor Robin, cu gura plină.

— Toți, afară de mine — zise Iior. Ca de obicei.

Și se uită la ei cu aerul său melancolic dintotdeauna.

— Bănuiesc că nimeni dintre voi nu șade din întîmplare pe niscaiva ciulini?

— Ba mi se pare că eu sînt ăla — zise Pooh. Au! Se sculă și se uită la spatele său: Da, chiar așa-i. Mi-am închipuit eu.

— Mulțumesc, Pooh. Dacă tot ai isprăvit cu ei... Și Iior se îndreptă spre locul lui Pooh și începu să înfulece. Știi, nu le priește de-

loc să stai pe ei — urmă el, ridicînd ochii și uitîndu-se la Pooh în timp ce mesteca. Se duce toată seva. Să țineți minte altă dată. Puțină bună-cuviință, gîndiți-vă și la alții, asta-i tot ce vi se cere!

Cum isprăvi de mîncat, Cristofor Robin îi șopti ceva lui Iepurilă și Iepurilă răspunse:

— Da, da, de bună seamă.

Și-o porniră împreună, luînd-o în susul rîului.

— N-am vrut să audă ceilalți — spuse Cristofor Robin.

— Desigur — rosti Iepurilă, dîndu-și aere.

— Știi... mă-ntreb... numai că... Iepurilă, îmi închipui că tu nu știi... Oare cum o fi arătînd Cercul Polar?

— Asta-i bine! exclamă Iepurilă, mîngîindu-și mustățile. Pe mine mă întrebi?

— Am știut odată, numai că m-a pălit un fel de uitare — urmă Cristofor Robin, ca și cum lucrul acesta n-avea cine știe ce însemnătate.

— Ciudat! se miră Iepurilă. Știi că și pe mine m-a pălit un fel de uitare, cu toate că am știut odată.

— Bănuiesc că-i un cerc ca oricare altul.

— Firește că-i un cerc — zise Iepurilă — fiindcă se cheamă cerc, și dacă-i un cerc, ei bine, eu cred că-i trîntit pe undeva jos, căci nu poate fi trîntit într-altă parte.

— Da, mi-am închipuit eu.

— Numai că mai e o întrebare — urmă Iepurilă. Pe unde o fi trîntit?

— Păi asta căutăm noi — îl lămuri Cristofor Robin.

Se-ntoarseră deci la ceilalți. Guiț, întins pe spate, dormea liniștit. Ru își spăla fața și labele în rîu, în timp ce Kanga se fălea la toată lumea că puiul ei se spală singur pe obraz pentru prima oară în viața lui. Iar Buha îi povestea Kangăi o istorie interesantă, folosind cuvinte lungi ca Enciclopedie și Rododendron, în timp ce Kanga nici n-o asculta.

— Eu nu țin de fel la tot dichisul ăsta cu spălatul — bombăni Iior. Chestia asta mo-

dernă cu „dă după urechi" e lipsită de orice noimă. Tu ce crezi, Pooh?

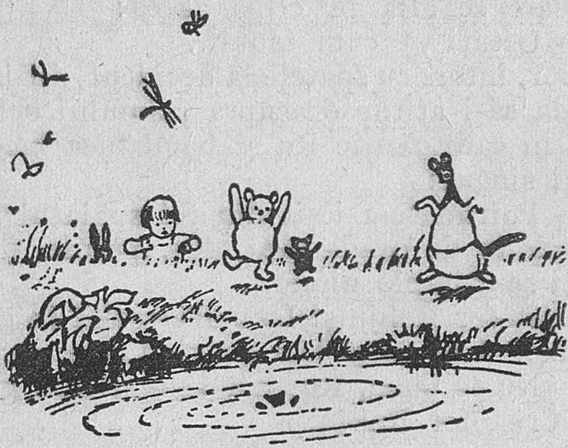
— De... — zise Pooh — eu cred...

Nu vom ști însă niciodată ce credea Pooh, deoarece deodată răsună un chiot al lui Ru, un plescăit și strigătul ascuțit, alarmat al Kangăi.

— Care va să zică am încheiat-o cu spălatul — spuse Iior.

— Ru a căzut în rîu! țipă Iepurilă și, împreună cu Cristofor Robin, se repeziră în goană devale să-i sară în ajutor.

— Uitați-vă cum înot! chiuia din mijlocul unui ochi de apă și, împins de curent spre cascadă, intra într-alt ochi de apă.

— N-ai nimic, Ru, puiule? strigă Kanga, îngrijorată.

— Nu! se auzea glasul lui Ru. Uitați-vă cum în... și curentul îl tîra într-o nouă bulboană.

Toți se străduiau să-i vină cu ceva în ajutor. Guiț, trezit de-a binelea și pe neașteptate, țopăia încolo și-ncoace și se văita gălăgios: „Vai! Auzi ce întîmplare!"

Buha îi învăța că, în caz de imersiune neprevăzută și temporară, lucrul cel mai important e să ții capul deasupra apei.

Kanga sărea de-a lungul malului, întrebînd:

— Ești sigur că n-ai nimic, Ru, puiule?

La care Ru răspundea din orice ochi de apă în care se afla în clipa aceea:

— Uitați-vă cum înot!...

Iior, întors cu spatele la accident, își lăsase coada să-i atîrne deasupra primului ochi de apă în care căzuse Ru și bombănea încet de unul singur:

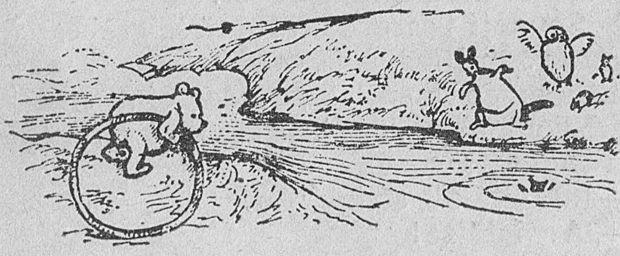
— Poftim ce-a ieșit din tot spălatul ăsta! Prinde-te de coada mea, Ru, puiule, și n-o să ți se-ntîmple nimic...

Cristofor Robin și Iepurilă sosiră în goană și trecură pe lîngă Iior strigînd celor de față:

— Nu te teme, Ru, vin acuma! Era glasul lui Cristofor Robin.

— Unul din voi s-arunce mai la vale ceva de-a curmezișul apei! țipa Iepurilă.

Pooh însă chiar aducea ceva. Cu două ochiuri de apă mai jos de locul unde se afla Ru, ursulețul ședea cu un cerc între labe; Kanga se apropie de el, apucă și ea de un capăt al cercului și-l ținură deasupra apei. Iar Ru, bolborosind mîndru: „Uitați-vă cum înot“, se îndreptă, mînat de curent, spre cerc și se cățără, ieșind apoi afară pe mal.

— Ați văzut cum înot? țipa Ru cît îl ținea gura, în timp ce Kanga îl cerceta și-l fricționa. Pooh, m-ai văzut cum înot? Asta se cheamă înot, ce-am făcut eu. Iepurilă, ai văzut ce-am făcut? Am înotat. Hei, Guiț! Guiț, m-auzi? Ce crezi că am făcut? Am înotat! Cristofor Robin, m-ai văzut?...

Dar Cristofor Robin nu-l auzea. El se uita țintă la Pooh.

— Pooh, unde-ai găsit cercul? îl întrebă.
Pooh privi cercul din mîna sa.
— L-am găsit și atîta tot — răspunse el. Și m-am gîndit că ne-ar putea fi de folos. Așa că l-am ridicat de jos și l-am luat cu mine.
— Pooh — rosti grav Cristofor Robin — expediția a luat sfîrșit. Ai descoperit Cercul Polar.
— O! exclamă Pooh.
Iior tot mai stătea cu coada în apă, cînd ceilalți se-ntoarseră spre el.
— Spuneți-i careva lui Ru să se grăbească — zise Iior. Îmi îngheață coada. N-aș fi vrut să pomenesc de lucrul ăsta, da' sînt silit s-o fac. Nu mă plîng, nu, însă așa stau lucrurile... Îmi îngheață coada.
—Iată-mă-s! strigă Ru.
— A, iată-te!
— M-ai văzut înotînd?
Iior își scoase coada din apă și plesni din ea într-o parte și într-alta.
— Așa-i cum m-așteptam — rosti el. N-o mai simt deloc. A amorțit de-a binelea. Da, asta s-a întîmplat. A amorțit de-a binelea. Însă, de vreme ce nimeni nu se sinchisește, bănuiesc că e totul în regulă.
— Bătrîne Iior, bietul de tine! O să ți-o usuc eu — zise Cristofor Robin, și îndată își

scoase batista și începu să frece coada măgarului.

— Mulțumesc, Cristofor Robin! Tu ești singurul care pari să te pricepi la cozi. Ceilalți nu se gîndesc... ăsta e defectul lor. N-au imaginație. Pentru dînșii, o coadă nu-i o coadă, ci un pic de ceva în plus la spate.

— Nu te necăji, Iior — îi spuse Cristofor Robin, frecînd din răsputeri. Așa-i mai bine?

— Simt parcă mai mult că e coadă. O simt din nou că-i a mea, dacă înțelegi ce-nseamnă asta.

— Hei, Iior! îi strigă Pooh, îndreptîndu-se spre ei cu cercul în labă.

— Bun venit, Pooh! Mulțumesc de întrebare, dar abia peste o zi sau două îmi va putea fi iar de folos.

— Ce să-ți fie de folos? se miră Pooh.

— Ceea ce ai pomenit adineauri.

— N-am pomenit nimic! zise Pooh, cu o mutră uluită.

— Iartă-mă, a fost iar greșeala mea. Credeam că ai spus că-ți pare rău de coada mea amorțită și că ai întrebat dacă nu poți să m-ajuți cu nimic.

— Nu — răspunse Pooh. N-am fost eu acela. Ursulețul se gîndi o clipă, apoi, bine-

voitor, încercă să-i amintească: Poate c-a fost altcineva.

— Că bine zici. Atunci, dacă-l vezi, mulțumește-i din partea mea.

Pooh se uită neliniștit la Cristofor Robin.

— Pooh a găsit Cercul Polar — spuse Cristofor Robin. Nu-i minunat?

Pooh plecă modest ochii în pămînt.

— Ăsta este? întrebă Iior.

— Da — răspunse Cristofor Robin.

— Pe el îl căutam?

— Da — răspunse Pooh.

— Oho! rosti Iior. Ei, oricum, bine că n-a plouat — adăugă el.

Așezară cercul jos și, în mijlocul lui, Cristofor Robin înfipse în pămînt un băț cu o tăbliță pe care scria:

CerCUL PoLAr
DECsopERIT de
PooH
Pooh lA găSIT

Pe urmă au pornit cu toții spre casă. Și, cred, dar nu sînt sigur, că Ru a făcut o baie fierbinte și s-a dus drept la culcare. Iar cînd Pooh a ajuns acasă, mîndru nevoie mare de isprava săvîrșită, a luat o mică gustare ca să se mai întremeze.

Capitolul IX

ÎN CARE GUIȚ E CU DESĂVÎRȘIRE ÎNCONJURAT DE APE

Ploua, ploua, ploua întruna. Guiț își spuse că niciodată în viața lui — și era, slavă Domnului, destul de în vîrstă: avea trei sau poate patru ani — nu văzuse atîta ploaie. Zile, zile, zile în șir.

„Dacă măcar aș fi fost acasă la Pooh — se gîndea el, uitîndu-se pe fereastră — sau acasă la Cristofor Robin, sau acasă la Iepurilă, cînd a început ploaia, ar fi avut cine să-mi țină de urît, în loc să stau singur aici fără să fac altceva decît să mă-ntreb cînd o să înceteze." Și își închipuia cum, aflîndu-se în tovărășia lui Pooh, i-ar fi spus:

— Ai văzut vreodată atîta ploaie, Pooh?

Și Pooh i-ar fi răspuns:

— E-ngrozitor Guiț, nu-i așa?

Și Guiț ar fi zis iar:

— Mă-ntreb cum o fi prin părțile unde locuiește Cristofor Robin.

Și Pooh ar fi spus:

— Îmi închipui că la bietul nostru prieten Iepurilă apele revărsate au acoperit totul. Ar fi fost tare plăcut să stai așa de vorbă, căci, într-adevăr, n-are nici un rost să trăiești evenimente atît de neobișnuite cum sînt potopurile, dacă nu poți discuta cu nimeni.

Fiindcă, la drept vorbind, erau întîmplător neobișnuite, nu glumă. Micile șanțuri uscate în care Guiț rîma atît de des se preschimbaseră în pîraie, pîrîiașele în care se bălăcea deveniseră puhoaie, rîul, pe ale cărui maluri povîrnite se jucaseră voioși, ieșise din albie și acoperea întinderi așa de mari, încît Guiț începea să se teamă ca nu cumva să năvălească în curînd și-n căsuța lui.

„E cam îngrijorător — își spuse — să fii un animal foarte mic și înconjurat jur împrejur de ape. Cristofor Robin și Pooh pot să scape cățărîndu-se în copaci, Kanga poate scăpa sărind, Iepurilă poate scăpa săpîndu-și o vizuină, Buha poate scăpa zburînd, Iior poate scăpa făcînd... făcînd atîta gălăgie, pînă îi vine cineva în ajutor. Numai eu stau aici împresurat de ape și nu pot face nimic."

Ploua necontenit și, în fiecare zi, apa creștea puțin cîte puțin, astfel că ajunsese aproa-

TRECEREA

pe de fereastra lui Guiț... iar el tot nu făcuse nimic.

„Uită-te la Pooh — cugeta Guiț. Pooh n-are multă minte, însă niciodată nu i se-ntîmplă nimic rău. Face prostii care ies bine. Uită-te la Buhă. Buha n-are chiar ceea ce se cheamă minte, dar știe multe lucruri. Ea ar ști ce trebuie să faci cînd ești înconjurat de ape. Uită-te la Iepurilă. El n-a învățat din cărți, dar poate întotdeauna să născocească un plan bine chibzuit. Uită-te la Kanga. Nu-i deșteaptă, nu, nu e, însă ar fi atît de îngrijorată din pricina lui Ru, încît ar găsi la iuțeală o soluție, fără măcar să stea pe gînduri. Și-apoi uită-te la Iior. Iior se simte, oricum, așa de nenorocit, că nici nu s-ar sinchisi. Dar mă-ntreb ce-ar face Cristofor Robin în împrejurarea asta?"

Și-atunci își aminti deodată de-o poveste pe care i-o spusese Cristofor Robin. Era vorba acolo despre un om de pe-o insulă pustie, care scrisese ceva într-o sticlă și-o azvîrlise în apă. Și Guiț se gîndi că dacă scrie și el ceva într-o sticlă și-o aruncă în apă, poate că cineva o să vină să-l scape!

Așadar, plecă de la fereastră și se apucă să scotocească prin casă, în partea unde apa încă nu intrase; în cele din urmă găsi un creion, o

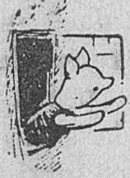
bucăţică de hîrtie uscată şi o sticlă cu dop. Scrise deci pe o parte a hîrtiei:

AJUTOR!
CUIŢ (EU)

iar pe cealaltă parte:

SÎNT EV, CUIŢ, AJUTOR, AJUTOR!

Apoi puse hîrtia în sticlă, înfundă dopul cît putu de tare, se aplecă pe fereastră cît putu fără să cadă şi aruncă — plici! — cît putu de departe sticla, care, curînd după aceea, ieşi din nou deasupra undelor. Guiţ o urmări

cum pluteşte încet spre zare, pînă cînd îl durură ochii de-atîta privit. Uneori i se părea că zăreşte sticla, alteori că e doar o încreţitură a apei la care se uită ţintă. Şi deodată îşi dădu seama că n-o s-o mai vadă niciodată şi că făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a se salva.

„Aşadar, de-acum încolo — cugetă el — altcineva va trebui să facă ceva şi sper c-o să

se grăbească, fiindcă, dacă nu, va trebui să înot, ceea ce nu pot, deci sper că se va grăbi."

Pe urmă scoase un oftat lung și spuse:

— Aș dori să fie și Pooh aici. E mult mai plăcut în doi.

. . . .

Cînd a început să plouă, Pooh dormea dus. Ploua, ploua, și iar ploua, și el dormea, dormea, și iar dormea. Pentru el, fusese o zi tare obositoare. Vă aduceți aminte cum a descoperit Cercul Polar. Ei bine, după această ispravă s-a simțit atît de mîndru, încît l-a întrebat pe Cristofor Robin dacă nu mai sînt și alte cercuri polare, dintre acelea pe care urșii cu minte puțină le-ar putea descoperi.

— Mai e un Cerc Polar la sud — îi spuse Cristofor Robin — și cred că mai sînt și la est, și la vest, cu toate că oamenilor nu le place să vorbească despre ele.

Cînd auzi această veste, Pooh nu-și mai încăpu în piele de bucurie și lăsă să se înțeleagă că ar trebui făcută o expotiție pentru descoperirea Polului Est. Dar Cristofor Robin se gîndise la altă treabă, pe care voia s-o pună la cale cu Kanga. Așa că Pooh s-a dus

singur să caute Polul Est. Nu mai țin minte dacă l-a descoperit sau nu, știu însă că era atît de obosit cînd s-a întors acasă, încît, la mijlocul mesei — după ce a stat la masă doar foarte puțin timp, mai bine de o jumătate de oră — l-a doborît somnul stînd pe scaun; și a dormit, și a dormit, și a dormit buștean.

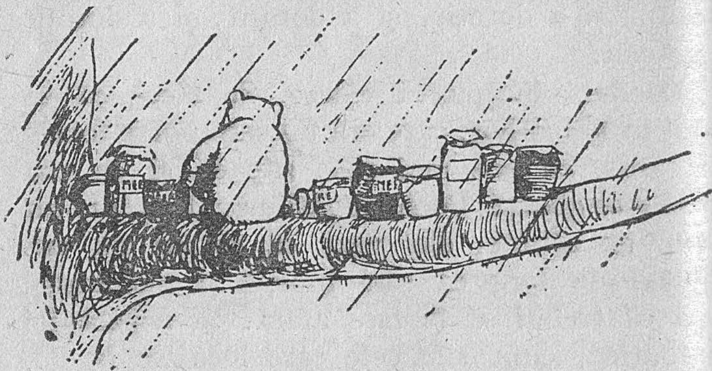
Deodată începu să viseze. Se făcea că se află la Polul Est, care era un cerc polar foarte friguros, cu cea mai rece zăpadă și cu cea mai rece gheață. Pooh își găsi un culcuș într-un stup de albine, dar vezi că stupul nu era destul de larg ca să-i încapă și picioarele, așa că trebui să le lase afară. Și nebăstuici sălbatice, cum sînt cele care locuiesc la Polul Est, veneau și-i smulgeau cu botul toată blana de pe labele dinapoi ca să facă cuiburi pentru puii lor. Și pe măsură ce îi jupuiau blana, picioarele i se răceau din ce în ce mai tare, pînă cînd ursulețul se deșteptă strigînd: „Au!“

Și iată că se trezi pe scaunul lui, cu picioarele în apă, înconjurat de apă jur împrejur.

El porni spre ușă, stropind în toate părțile, și privi afară.

— Nu-i de glumit! zise. Trebuie să mă salvez.

Așa că luă cu sine cea mai mare oală cu miere și se salvă pe o creangă groasă din co-

pacul său, care se afla mult deasupra apei. Apoi coborî din nou și se salvă cu altă oală... și cînd operația de salvare luă sfîrșit, Pooh ședea pe cracă, bălăbănindu-și picioarele, iar lîngă el se aflau zece oale cu miere.

După două zile, Pooh ședea tot acolo pe creanga sa, dînd din picioare, iar lîngă el se aflau patru oale cu miere. După trei zile, Pooh ședea tot acolo pe creangă, dînd din

picioare, și lîngă el se afla o oală cu miere. După patru zile, Pooh ședea tot acolo...

Și în dimineața celei de a patra zi, sticla lui Guiț trecu plutind prin preajma lui. Și Pooh, strigînd în gura mare „Miere!“, sări

în apă, înhăță sticla și se luptă să ajungă înapoi la copacul său.

— La naiba! spuse el, cînd o deschise.

Toată baia a fost degeaba. Ce-o fi căutînd aici o bucățică de hîrtie?

O scoase și se uită la ea.

— E un misagiu — își zise el. Iată ce e! Și litera asta e un „P“, da, da, așa-i, și „P“ vrea să zică Pooh prin urmare, e un misagiu foarte însemnat pentru mine și eu nu știu să-l citesc. Trebuie să-l găsesc pe Cristofor

Robin, sau pe Buhă, sau pe Guiț, pe unul dintre acești cititori deștepți care pot citi ce scrie, și ei o să-mi spună ce-i în misagiu. Numai că nu știu să înot. La naiba!

Atunci îi veni o idee, și cred că pentru un urs cu foarte puțină minte era o idee bună. El chibzui astfel:

— Dacă o sticlă poate pluti, poate pluti și-o oală, și dacă o oală plutește, mă pot sui și eu pe ea, dacă-i o oală foarte mare.

Așa că luă oala cea mai mare și-o astupă bine.

— Orice barcă trebuie să aibă un nume — își spuse. Așadar, pe-a mea o s-o cheme „Ursul plutitor".

Și cu aceste cuvinte, își lăsă barca pe apă și sări după ea. Cîtva timp nu s-ar fi putut spune cu siguranță cine va fi deasupra: Pooh sau „Ursul plutitor"? Dar după ce încercă o dată sau de două ori să stea cînd într-un fel, cînd într-altul, Pooh încălecă triumfător pe „Ursul plutitor", vîslind strașnic din picioare.

....

Cristofor Robin stătea chiar la capătul pădurii.

Ploua, ploua, ploua întruna, dar apa nu ajungea pînă la locuința lui. Era mai curînd plăcut să privești jos, în vale, și să vezi de jur împrejur numai apă. Dar ploua așa de tare, încît băiatul ședea în casă cea mai mare parte a timpului și se gîndea ba la una, ba la alta.

Dimineața ieșea cu umbrela și punea un băț pînă unde crescuse apa, iar în dimineața următoare se ducea și nu mai zărea bățul, așa că înfigea alt băț și-apoi se-ntorcea acasă;

și de fiecare dată avea de făcut un drum mai scurt decît în ajun.

În dimineața celei de a cincea zile văzu

apă de jur împrejur și știu că, pentru prima oară în viață, se află pe-o adevărată insulă, ceea ce era cu totul neobișnuit. Tot în dimineața aceea, Buha veni în zbor pe deasupra apei, să-i spună „bună ziua" prietenului ei Cristofor Robin.

— Ce zici, Buhă — o întîmpină Cristofor Robin — nu-i hazliu? Sînt pe-o insulă.

— În ultimul timp, condițiile atmosferice au fost foarte nefavorabile — îi răspunse Buha.

— Ce-au fost?

— A plouat — îl lămuri Buha.

— Da — încuviință Cristofor Robin. A plouat.

— Nivelul inundațiilor a atins un indice fără precedent.

— Pe cine?

— E foarte multă apă-mprejur — îl lămuri Buha.

— Da, este — răspunse Cristofor Robin.

— Totuși, perspectivele vor deveni în scurt timp mai favorabile. Din moment în moment...

— L-ai văzut pe Pooh?

— Nu. Din moment în moment...

— Sper că e bine — spuse Cristofor Robin. M-am tot întrebat ce face. Și nădăjduiesc că Guiț e cu el. Crezi că-s bine sănătoși, Buhă?

— Nădăjduiesc că da. După cum îți dai bine seama, din moment în moment...

— Du-te, te rog, și vezi, Buhă! Pentru că Pooh n-are prea multă minte și ar putea

face o prostie, și eu îl iubesc așa de mult, Buhă. Îți dai seama, nu, Buhă?

— Bine — răspunse Buha. Mă duc.

Și își luă zborul.

După cîteva clipe se-ntoarse.

— Pooh nu-i acolo — îl vesti ea.

— Nu-i acolo?

— A fost acolo. A stat pe o creangă în copacul său, afară din casă, cu nouă oale de miere. Dar acum nu-i acolo.

— Vai, Pooh! strigă Cristofor Robin. Unde ești?

— Aici, iată-mă-s! se auzi un mormăit în spatele lui.

— Pooh!

Și se aruncară unul în brațele celuilalt.

— Cum ai ajuns aici, Pooh? întrebă Cristofor Robin cînd fu din nou în stare să vorbească.

— Cu barca mea! se făli Pooh. Am un misagiu însemnat care mi-a fost trimis într-o sticlă; și, fiindcă mi-a intrat apă în ochi, nu l-am putut citi, așa că ți l-am adus cu barca mea!

Rostind aceste cuvinte semețe, îi dădu *misagiul* lui Cristofor Robin.

— Dar e de la Guiț! strigă Cristofor Robin după ce-l citi.

— Nu spune nimic despre Pooh? întrebă ursul, uitîndu-se peste umărul băiatului.

Cristofor Robin citi mesajul cu glas tare.

— O, toate literele astea sînt despre Guiț? Am crezut că sînt despre Pooh.

— Trebuie să-l salvăm numaidecît! Am crezut că-i împreună cu tine, Pooh. Buhă, l-ai putea lua în spate?

— Nu cred — răspunse Buha, după ce cugetă adînc. Mă-ndoiesc că am mușchii dorsali necesari...

— Atunci vrei să zbori *imediat* la el și să-i spui că venim să-l salvăm? Iar Pooh și cu mine o să chibzuim cum să facem și-o să sosim cît mai repede cu putință. O, Buhă, te rog, nu vorbi, hai, du-te iute!

Tot gîndindu-se să mai spună ceva, Buha își luă zborul.

— Și-acum Pooh, unde ți-e barca? întrebă Cristofor Robin.

— Ar fi fost mai bine să-ți spun — începu Pooh în timp ce coborau spre malul insulei — că nu-i chiar o barcă obișnuită. Uneori e o barcă, alteori e mai degrabă un accident. Depinde.

— Depinde de ce?

— Depinde dacă sînt deasupra ei sau sub ea.

— Aha! Ei bine, unde este?

— Acolo! zise Pooh, arătînd mîndru spre „Ursul plutitor".

Nu era tocmai ceea ce își închipuise Cristofor Robin. Și cu cît se uita mai mult la ea, cu atît își dădea mai bine seama ce urs viteaz și deștept era Pooh. Iar cu cît Cristofor Robin

era mai pătruns de acest lucru, cu atît Pooh pleca mai modest ochii în pămînt și încerca să arate că el nu-i așa.

— Dar barca ta e prea mică pentru noi amîndoi — rosti mîhnit Cristofor Robin.

— Pentru trei, dacă-l socotim și pe Guiț.

— Da, ai dreptate, asta o face și mai mică. O, Pooh, ursule, ce-i de făcut?

Și-atunci ursul acesta, Pooh, Winnie Pooh — ursulețul, P.C.G. (Prieten cu Guiț), T.L.I. (Tovarășul lui Iepurilă), D.A.C.P. (Descoperitor al Cercului Polar), S.L.I. și G.A.C. (Sprijinul lui Iior și Găsitor al Cozii) — de fapt însuși Pooh, în carne și oase — spuse ceva atît de înțelept, încît Cristofor Robin îl privi înmărmurit, cu ochii mari și gura căscată, întrebîndu-se dacă era într-adevăr Ursul cu foarte puțină minte pe care-l cunoștea și-l iubea de-atîta vreme.

— Putem merge cu umbreluța ta — zise Pooh.

— ?

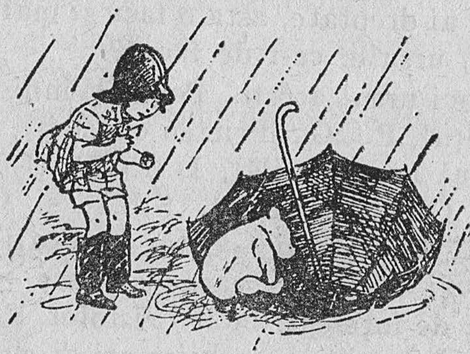
— Putem merge cu umbreluța ta — zise Pooh.

— ??

— Putem merge cu umbreluța ta — zise Pooh.

— !!!!!!

Deodată Cristofor Robin își dădu seama că puteau, într-adevăr.

Își deschise umbrela și o puse în apă cu vîrful în jos. Plutea, dar se clătina. Pooh se urcă în ea. Și tocmai se pregătea să spună că totu-i în ordine, cînd băgă de seamă că nu e. Așa că, după ce înghiți puțină apă, ceea ce nu dorea din toată inima, plescăind cu picioarele prin apă, se înapoie la Cristofor Robin.

Apoi se urcară amîndoi odată în umbrelă și umbrela nu se mai clătină.

— Barca în care plutim o să se cheme „Mintea lui Pooh" — spuse Cristofor Robin.

Și „Mintea lui Pooh" porni îndată spre sud-vest, rotindu-se cu multă grație.

Vă închipuiți bucuria lui Guiț, cînd, în cele din urmă, zări vaporul care se îndrepta spre el. După ani și ani de la această întîmplare, îi mai făcea plăcere să creadă că a trecut printr-o foarte mare primejdie în timpul groaznicului potop. Dar, de fapt, singura primejdie

care îl pîndise, într-adevăr, a fost în ultima jumătate de oră a prizonieratului său. Buha, zburînd pînă la el, s-a așezat pe o creangă a copacului, să-i dea curaj, și a început să-i îndruge o foarte lungă poveste despre o mătușă care ouase din greșeală un ou de pescăruș, și povestea nu se mai sfîrșea — cam ca fraza asta — pînă cînd Guiț, care asculta, fără prea mare speranță, aplecat peste prichiciul ferestrei, a ațipit și, firește, a alunecat încet afară, gata să cadă în apă, rămînînd atîrnat doar de degetele de la picioare. Din fericire, în acea clipă Buha scoase un țipăt puternic, care, de fapt, făcea parte din povestire, vrînd astfel să arate ce spusese mătușa, și îl trezi pe Guiț, iar acesta abia avu timp să se arunce înapoi, punîndu-se în siguranță, și să zică:

— Ce interesant! Și cum s-a descurcat?...

Închipuiți-vă bucuria lui cînd, în cele din urmă, a zărit vaporul „Mintea lui Pooh“ (căpitan C. Robin, secund P. Urs) venind pe mare să-l salveze...

Și cum ăsta-i, într-adevăr, sfîrșitul poveștii și sînt foarte obosit după ultima frază, cred că am să mă opresc aici.

Capitolul X

ÎN CARE CRISTOFOR ROBIN DĂ O PETRECERE ÎN CINSTEA LUI POOH ȘI NOI NE LUĂM RĂMAS BUN

Într-o zi, cînd soarele se-întorsese deasupra pădurii, aducînd cu sine miresme de mai, și cînd toate pîraiele pădurii șerpuiau cu zvon de clopoței regăsindu-și fericite drăgălașa lor înfățișare, iar ochiurile de ape stăteau culcate și visau la viața pe care o văzuseră și la marile isprăvi care le-nfăptuiseră, și cînd în căldura și liniștea codrului cucul își înălța cu grijă glasul, ascultîndu-și-l apoi să vadă de-i place, în timp ce porumbeii sălbatici se tînguiau dulce în felul lor leneș și nepăsător, zicînd că-i vina celuilalt, dar că nu-i nimic — într-o asemenea zi, Cristofor Robin scoase un fluierat anume și Buha ieși în zbor din pădurea de o sută de acri să afle ce dorește.

— Buhă, vreau să dau o petrecere — spuse Cristofor Robin.

— Ce spui, nu zău? zise Buha.

— Și trebuie să fie o petrecere deosebită, fiindcă e dată pentru cele ce-a făcut Pooh cînd a făcut ce-a făcut ca să-l salveze pe Guiț de potop.

— Aha! Va să zică pentru asta este, da? se dumiri Buha.

— Da, așa că te rog să-l vestești cît poți de repede pe Pooh și pe toți ceilalți, fiindcă o să aibă loc mîine.

— O, o să aibă loc, nu? încuviință plină de negrăită bunăvoință Buha.

— Deci ai să fii așa de bună să te duci să-i vestești, Buhă?

Buha se strădui să cugete la un lucru foarte înțelept, pe care să-l rostească, dar nu fu în stare, așa că zbură să le dea de știre celorlalți.

Și prima persoană căreia îi împărtăși vestea a fost Pooh.

— Pooh, Cristofor Robin dă o petrecere — îi spuse ea.

— O ! exclamă Pooh. Apoi, văzînd că Buha așteaptă să mai spună și altceva, grăi: O să fie și prăjiturele de-alea cu glazură trandafirie?

Buha simți că-i mai prejos de demnitatea ei să vorbească despre prăjiturele cu glazură trandafirie, așa că-i repetă întocmai lui Pooh

cuvintele prietenului lor Cristofor Robin, după care își luă zborul spre Iior.

„O petrecere în cinstea mea? se gîndi Pooh. Grozav!“

Și începu să se întrebe dacă toate celelalte animale vor fi aflat că este o petrecere dată anume pentru Pooh și dacă le-o fi povestit Cristofor Robin despre „Ursul plutitor“ și „Mintea lui Pooh“ și despre toate vapoarele inventate și conduse de el. Pe urmă se gîndi în sinea lui ce groaznic ar fi dacă toată lumea ar fi uitat de ele și dacă nimeni n-ar ști pentru ce se dă petrecerea. Și cu cît se gîndea mai mult, cu atît în capul său petrecerea se transforma într-un talmeș-balmeș, întocmai ca într-un vis urît unde toate merg de-a-ndoaselea. Și visul începu să-i hîrîie prin minte pînă ce deveni un soi de cîntecel. Era:

Cîntecul neliniștii lui Pooh

Pentru Pooh, de trei ori ura! Foarte bine!
(Pentru cine?)
Pentru Pooh, salut, salut!
(Da' ce-a făcut?)
Că... știți, am crezut...
Pe-amicul său de-o baie l-a scăpat

Pentru Urs, noroc!
(În care loc?)
Noroc!
Nicicînd n-a înotat
Și totuși l-a salvat.
(Cine-a salvat pe cine?)
Ah! Ascultați mai bine!
De Pooh vorbesc așa!
(Cine era?)
Să vi-l prezint, iertați, am cam uitat:

Pooh era un urs c-o minte luminată.
(Mai spune înc-o dată)
C-o minte luminată.
(Luminată ce era?)
Cît zece mînca
Și nu știu, înota au ba,
Dar s-a urcat pe ceva plutitor,
Pe-un fel de vapor
(Ce spune? Ce vor?)

Ei, pe-un fel de urcior.
Deci, bravo, bravo, de trei ori!
(Deci să-i urăm de trei ori)
Aibă ani mulți și fără nori,
Avere, sănătate și onoare.
Pentru Pooh de trei ori ura!
(Cine era?)
Pentru Pooh, salut!
(De ce, ce-a făcut?)
Pentru minunatul Winnie Pooh să ciocnim!

(Cineva să-mi spună despre cine vorbim?)

În timp ce în mintea lui Pooh se petreceau toate astea, Buha vorbea cu Iior.

— Iior, Cristofor Robin dă o petrecere — spuse Buha.

— Foarte interesant — îi răspunse Iior. Bănuiesc că mie o să-mi trimită rămășițele mesei, căzute pe jos și călcate-n picioare.

Drăguț și prevenitor, n-am ce zice! Nu face nimic, pentru puțin!

— Am o invitaţie pentru tine.
— Ce gust are?
— O invitaţie.

— Da, am auzit. Cui i-a picat din farfurie?
— Greşeşti. Nu-i nimic de mîncare. Te cheamă la petrecere. Mîine.

Iior clătină încet din cap:
— Îl cauţi desigur pe Guiţ. Micuţul ăla cu urechile ciulite. Guiţ e numele lui. Am să-i spun.

— Nu, nu! strigă Buha, aproape ieşindu-şi din fire. Pe tine te cheamă.
— Eşti sigură?

— Bineînţeles că sînt sigură. Cristofor Robin mi-a spus: „Pe toţi să-i vesteşti! Pe toţi".

— Pe toţi în afară de Iior?

— Pe toţi — zise morocănoasă Buha.

— Ah! se miră Iior. O greşeală, fără doar şi poate că-i o greşeală, dar oricum o fi, am să vin. Numai că, dacă plouă, să nu ziceţi că-i din vina mea.

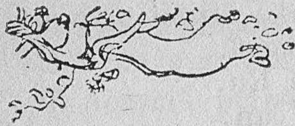
Însă n-a plouat. Cristofor Robin făcuse o masă lungă din cîteva scînduri lungi şi toţi s-au aşezat în jurul ei. Cristofor Robin se afla la un cap al mesei, Pooh la celălalt, şi între ei stăteau, de o parte, Buha, Iior şi Guiţ, iar de alta, Iepurilă, Ru şi Kanga. Şi toţi prietenii şi neamurile lui Iepurilă se întinseseră pe iarbă şi aşteptau, fără a-şi pierde nădejdea, ca cineva să le vorbească sau să lase să pice ceva pe jos, sau să-i întrebe cît e ceasul.

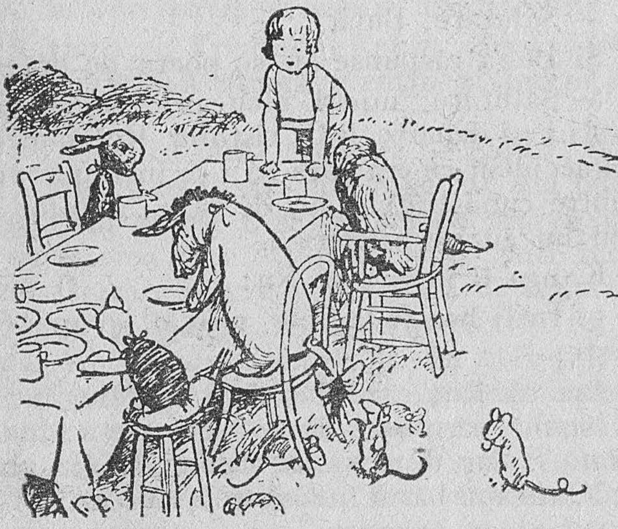

Pentru Ru era prima petrecere la care lua parte și micuțul se dovedea plin de neastâmpăr. De cum se așezaseră, lui nu-i mai tăcuse gura.

— Salutare, Pooh! țipă el.

— Salutare, Ru! îi răspunse Pooh.

Ru țopăi cîteva clipe pe scaunul lui, pe urmă începu din nou:

— Salutare, Guiț!

Guiț îi făcu semn cu laba, fiind prea ocupat ca să mai poată zice ceva.

— Salutare, Iior! strigă Ru.

Iior clătină ursuz din cap:

— În curînd o să plouă. Să vezi c-o să plouă.

Ru se uită să vadă dacă plouă, și cum nu ploua, spuse:

— Salutare, Buhă!

Și Buha răspunse cît se poate de drăguț:

— Salutare, micul meu prieten! și-i povesti mai departe lui Cristofor Robin despre un accident ce era gata să i se întîmple uneia dintre cunoștințele ei, de care Cristofor Robin nu auzise niciodată.

Kanga îl învăța pe Ru:

— Întîi bea-ți laptele, puiule, și-apoi vorbește.

Așa că Ru, care-și sorbea laptele, încercă să spună că poate să le facă pe amîndouă odată... dar după aceea trebui să fie vreme îndelungată bătut pe spate și uscat.

După ce mîncară aproape cu toții pe săturate, Cristofor Robin lovi cu lingurița în masă și lumea încetă să mai pălăvrăgească, păstrînd o tăcere desăvîrșită, în afară de Ru, care tocmai atunci, după un lung și puternic

acces de sughițuri, se străduia să maimuță-rească pe una din rubedeniile lui Iepurilă.

— Această petrecere — rosti Cristofor Robin — este o petrecere dată pentru ceea ce a făcut cineva, și noi, cu toții, știm cine a fost acela, și asta-i petrecerea lui, fiindcă a făcut ce-a făcut, și eu i-am adus un dar. Iată-l. Apoi se opri puțin și șopti: Unde este?

În timp ce Cristofor Robin căuta darul, Iior tuși ca să atragă atenția și începu să vorbească:

— Prieteni, fără excepție — glăsui el — e o mare plăcere, sau mai bine zis, cel puțin pînă acum a fost o mare plăcere să vă văd la petrecerea mea. Ce-am făcut, nu-i lucru mare. Oricare dintre voi... afară de Iepurilă, și Buha, și Kanga... s-ar fi purtat la fel ca mine. Ah, și-afară de Pooh. În ce-i privește pe Guiț și pe Ru, nu i-am pomenit deoarece sînt, oricum, prea mici pentru o faptă ca asta. Așa că oricare dintre voi s-ar fi purtat la fel. Dar s-a întîmplat să fiu eu acela. Cred că nu-i nevoie să mai spun că n-am pornit cu gîndul să capăt ceea ce Cristofor Robin caută acum — (și ducînd piciorul dinainte la gură, șopti tare: „Vezi sub masă") — cînd am făcut ce-am făcut, ci fiindcă am simțit că

trebuie cu orice preț să fiu de folos. Simt că trebuie cu toții...

— Hu-up! zise Ru fără să vrea.

— Ru, puiule! îl dojeni Kanga.

— Eu am făcut așa? întrebă Ru, puțin mirat.

— Despre ce vorbește Iior? îl întrebă în șoaptă Guiț pe Pooh.

— Nu știu — răspunse Pooh, destul de mîhnit.

— Eu credeam că petrecerea-i a ta!

— Și eu am crezut... *cîndva*. Dar se vede treaba că nu-i.

— Aș fi vrut să fie mai curînd a ta decît a lui Iior — îl încredință Guiț.

— Și eu — oftă Pooh.

— Hi-hup! făcu din nou Ru.

— AȘA CUM SPUNEAM — urmă Iior, tare și răspicat — așa cum spuneam cînd am fost întrerupt de felurite zgomote puternice, simt că...

— Iată-l ! strigă Cristofor Robin, bucuros. Dă-i-l lui Pooh cel prostuț. E pentru Pooh.

— Pentru Pooh?! se miră Iior.

— Sigur că da. Ursul cel mai bun din întreaga lume.

— Ar fi trebuit să-mi închipui — rosti Iior. La urma urmei, nu mă pot plînge. Am eu prietenii mei! Unu din ei abia ieri a catadicsit

să-mi vorbească. Și nu mai știu dacă era săptămîna trecută sau cea dinainte, cînd Iepurilă s-a ciocnit de mine, și tot el a zis: „La naiba!" Așa merge roata lumii. Totdeauna trebuie să se-ntîmple ceva.

Nimeni nu-l asculta, căci toți strigau în același timp: „Desfă-l, Pooh!" „Ce-o fi înăuntru, Pooh?" „Eu știu ce e!" „Nu, nu-l desface!" și alte sfaturi la fel de folositoare.

Pooh s-a grăbit, firește, să despacheteze darul cît mai repede, dar fără să taie sfoara, fiindcă nu se știe niciodată cînd ai nevoie de o sfoară. Și pînă la urmă darul fu despachetat.

Cînd Pooh văzu ce era înăuntru, mai-mai să cadă jos de bucurie. Era o cutie de creioane specială. În ea se aflau creioane cu marca U pentru Urs, creioane U.S. (Urs Salvator) și

creioane cu marca U.V. (Urs Viteaz). De asemenea și un cuțitaș de ascuțit creioanele, și o gumă să ștergi cu ea orice greșeală, și o linie de tras linii pentru cuvintele care o iau razna, și linia era gradată, ca să știi cîți țoli are orice lucru pe lumea asta ; și se mai găseau și Creioane Albastre, și Creioane Roșii, și Creioane Verzi, ca să spui anume lucruri în albastru, în roșu și în verde. Aceste obiecte drăgălașe erau puse fiecare într-o mică despărțitură a cutiei speciale ce se închidea cu un „clic“ cînd trînteai capacul. Și toate erau pentru Pooh!

— O! strigă Pooh, încîntat.

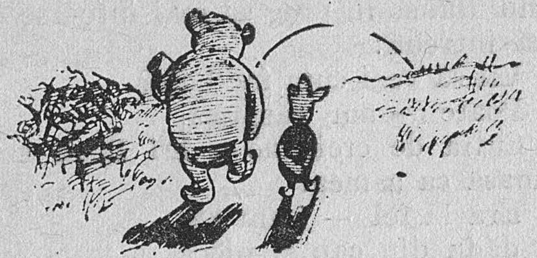
— O, Pooh! strigară toți, afară de Iior.

— Mulțumesc! mormăi Pooh.

Iior însă își spunea: „Ia, niște fleacuri de scris! Creioane și tot ce mai e acolo. După mine, sînt la prea mare preț. Fleacuri! Nu-s bune de nimic!“

Mai tîrziu, după ce mulțumiră și-și luară cu toții rămas bun de la Cristofor, Robin, Pooh și Guiț plecară împreună acasă, cufundați în gînduri. Și-n seara aurie, merseră multă vreme alături în tăcere.

— Pooh, cînd te trezești dimineața, care-i primul lucru care-ți vine în minte? îl întrebă într-un tîrziu Guiț.

— Ce-am de mîncare — răspunse Pooh. Dar ție ce-ți vine în minte, Guiț?

— Eu mă-ntreb: „Oare ce-o să mi se-ntîmple astăzi plăcut și neașteptat?"

Pooh încuviință gînditor din cap.

— E unul și același lucru — zise el.

....

— Și ce s-a mai întîmplat? întrebă Cristofor Robin.

— Cînd?

— A doua zi dimineața?

— Nu știu.

— Nu poți să te gîndești și să ne povestești altă dată, mie și lui Pooh?

— Dacă vreți așa de mult să știți...

— Pooh dorește — spuse Cristofor Robin.

Și, oftînd adînc, își apucă ursul de picior și se îndreptă spre ușă, tîrîndu-l după el pe Winnie Pooh.

Cînd ajunse în prag se mai întoarse o dată și mă întrebă:

— Vii să vezi cum fac baie?

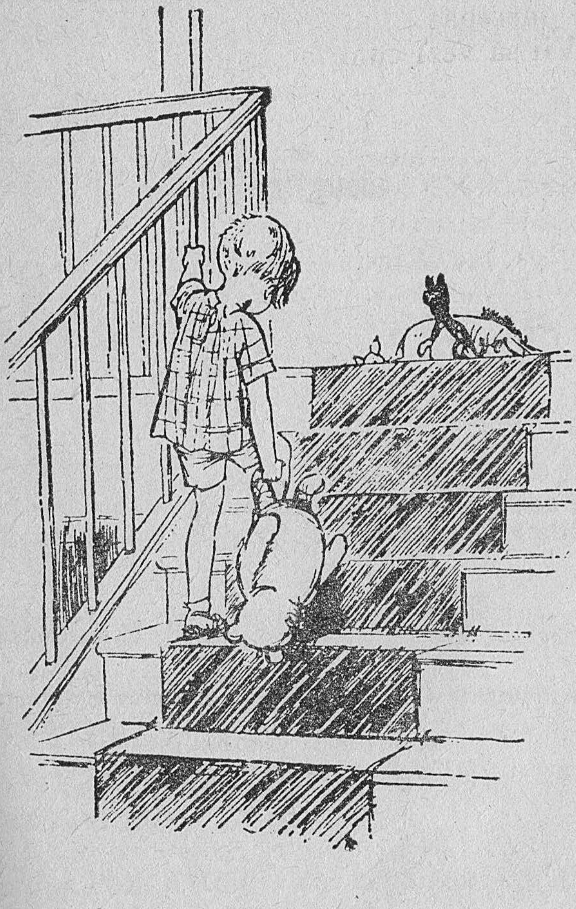
— Poate — am răspuns.

— Cutia de creioane a lui Pooh era mai frumoasă ca a mea?

— Era la fel — i-am zis.

El dădu din cap și plecă.

O clipă mai tîrziu l-am auzit pe Winnie Ursulețul, poc! poc! poc!, urcînd scările în urma lui.

Lei 3,75
EDITURA ION CREANGĂ